

KATOLIŠKI GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA: 34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177

PODUREDNIŠTVO: 34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Leto XXXI. - Štev. 9 (2037)

Gorica - četrtek, 2. marca 1989 - Trst

Posamezna številka Lir 1000

Edinstveni les odrešenja

V središču postnega časa je križ. Toda ne katerikoli izmed nešteti, ki so bili zasajeni na tej zemljski obli. To je edinstven križ, na katerem je »Zveličanje sveta viselo« (bogosluzje Velikega petka) in zato edini križ, ki ni bil orodje uničenja, ampak začetek življenja za vse človeštvo. To je križ-ključ, ki odklene vrata, okovana s še tako močnimi križi; ključ, pred katerim niso več varna niti vrata podzemlja. Na tem križu je visel učlovečeni Bog. Skrivnost, katero moremo razumeti samo v celotni skrivnosti odrešenja.

Če nas ne pohujša božična skrivnost božjega učlovečenja, potem nas ne sme pohujšati niti skrivnost božjega trpljenja in smrti. Oboje je od Boga samega proustvoljno izbran način odrešilnega posega v človeško zgodovino.

Ker Boga — njega, ki je gospodar življenja in življenje samo — smrt ne more zadržati, je naravni izid tega »prečudnega dvoboja« vstajenje. Zares, velikonočne skrivnosti ne moremo dojeti v vsej »božanski globini« drugače, kot v celoti smrti in vstajenju. Les-jasli, kamor je bil položen učlovečeni božji Sin, se v teku njegovega življenja spremeni v les križa, na katerem je isti Sin daroval svoje življenje; končno je to les, iz katerega zagori velikonočni kres, da z njim proslavljamo vstajenje istega Zveličarja.

Ker je Kristusov križ izraz božje ljubezni in dokaz, kako nas Bog ceni, zato kristjani — ljudje, ki zajemajo iz tega vira življenja — pred križem presunjeni umolknejo in spoštljivo pokleknejo. Ker pa je ta križ ožarjen od velikonočne svetlobe, moremo v njem tudi mi premagati vsako silo teme in smrti.

Prav tega se lotevamo kristjani in v postnem času s še toliko večjo zavzetostjo: krčimo območja teme in smrti v nas samih in v svetu. V luči Kristusovega križa spoznamo usodnost in nesmišelnost greha. Zato nas pogled na križ osvetcha in opogumlja za nošenje in premagovanje življenjskih križev; molitev križevega pota pa nas spodbuja, da smo dejavno navzoči na vseh križevih potih človeštva.

Kristjani umolknejo pred Kristusovim križem zato, da neustrašeno spregovorimo povsod tam, kjer se dela krivica, in v imenu vseh tistih, ki ne smejo govoriti; kristjani pokleknejo pred Kristusovim križem zato, da okrepljeni vstanemo in hitimo na pomoč svojim bratom. Zato pa: »Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil!«

(»Med namis«, Rim)

Gladovna stavka rudarjev na Kosovu

Začelo se je v ponedeljek 20. februarja. 1345 rudarjev je začelo s stavko v rudnikih blizu Trepče na Kosovu, ki je trajala ves prejšnji teden in se zaključila ta ponedeljek 27. februarja. Na površini pa so stavkali študentje in delavci. Ni bilo tovarne, v kateri so v večini Albanci, da bi normalno obratovala. Rudarji so zahtevali odstop Albancev Rahmana Morina, do nedavnega šefa UDB-e, ki je postal na pritisk Beograda novi šef pokrajinskega predsedstva Zveze komunistov, nadalje Alija Shukrija in Husamedina Azemija, vrnila pa naj bi se odstavljena Azem Vilasi in Kaqusha Jashari.

Ker je srbska ustavna komisija navkljub protestom albanskega prebivalstva Kosova sprejela spremembe, ki krnijo avtonomijo Kosova v okviru republike Srbije, so rudarji zahtevali, naj se zvezna ustava iz leta 1974 ne spreminja na škodo avtonomne pokrajine. Po novem naj bi srbska republika prevzela nase nekatere pristojnosti: ljudsko obrambo, državno in javno varnost ter mednarodne odnose. To so, poudarjajo predstavniki srbskega političnega vodstva, klasične državne funkcije, ki jih ne more imeti pokrajina. Prav tako naj bi se ukinito soglasje, ki ga je dajala skupščina avtonomne pokrajine k republiški ustavi. Po novem tega ne bi bilo več.

Toda ne gre samo za ustavni spor, ampak za mnogo več. Srbija z Miloševićem na čelu bi rada zatrla gospodarsko, kulturno in civilizacijsko osamosvojitve Albancev. Pri tem gre prek sožitja in hoče svoja stališča vsiliti Albancem zoper njih voljo. Politika pritiskov pa rodi le odpor in protireakcijo. Nobenega problema pa se ne da rešiti brez albanske večine.

Prav v tem pa je silna odgovornost zveznega partijskega predsedstva. Njegova priporočila so premedla. Njihovi pobudniki spet tiščijo glavo v pesek, kot so to že storili v zadnjem času že nekajkrat. Pozivajo na spoštovanje ustave, a niso ničesar storili, ko jo je Milošević s svojim policijem terorjem kršil. Če demonstrirajo Albanci, je to protirevolucija, če pa Srbi, je to višek demokratičnosti.

Edini odgovor predsedstva države je bila okrepitev varnostnih sil z novimi policijskimi oddelki in z uvedbo izrednih ukrepov. Pač nočejo doumeti, da se s silo ne da nič rešiti. Tako je bilo z Amerikanci v Vietnamu, tako z Rdečo armado v Afganistanu. Tako bo tudi na Kosovu, če bodo Srbi prezirali osnovne pravice albanskega naroda.

Odpor se je pričel. Nad tisoč rudarjev je bilo pripravljeno žrtvovati svoje življenje. Na prvem mestu je človek-rudar, je izjavil predsednik slovenskih komunistov Milan Kučan. Rudarji zahtevajo take voditelje, da jim bodo lahko zaupali. Ne pa od srbske klike vsiljenih. To drama lahko reši le sožitje in vzpostavitev normalnih odnosov.

Slovenska javnost je na strani albanskega prebivalstva. Skupina slovenskih ustanov in združenj na čelu z Odborom za varstvo človekovih pravic in Društvom slovenskih pisateljev so objavili poziv, v katerem podpirajo zahteve kosovskih rudarjev, študentov in izjavo albanskih pisateljev. Pridružila se jim je tudi škofijska komisija »Pravičnost in mir«.

Protialbanstvo je postalo uradna politika srbskega političnega vodstva, ki se poslužuje podpihovanja velesrbskega nacionalizma, podtikanja, izsiljevanj in surovih pritiskov. Predsedstvo države pa vztrajno zapira oči, sklepa prestrašene kompromise s srbsko politiko in izgovarja prazne fraze. Se več, albanskemu ljudstvu grozi, da bo uvedlo vse, z jugoslovansko ustavo in z zakoni določene ukrepe. Albance so razglasili za protirevolucionarne samo zato, ker hočejo ohraniti ustavo iz leta 1974 oz. tiste njene člene, ki ščitijo njihove kličevske in narodnostne pravice in svoboščine. Tako ta poziv.

V ponedeljek 27. februarja pa je prišlo v Cankarjevem domu v Ljubljani do močnega shoda v obrambo sožitja in miru na Kosovu. Vsi govorniki so obsodili ravnanje oblasti, ki so pripravljene sprejeti

nasilno smrt rudarjev, samo da uveljavijo svojo voljo in rešijo svoj sistem. Veliko je bilo govora o Rahmanu Morini, ki je v času svoje strahovlade dal aretirati do pol milijona Albancev. Medtem pa je Morina skupaj z Azemijem in Shukrijem že odstopil.

Prva zahteva rudarjev je torej bila uspešna. To jih je tudi nagnilo, da so gladovno stavko prekinili in se vrnili na površje. Toda njih delni uspeh je povzročil silno ogorčenje med kosovskimi Srbi in Crnogorci, pa tudi drugod po Srbiji. Pripravljajo se nove protiakcije, kar vse napoveduje nove spopade in še večjo napetost v Jugoslaviji.

Odgovor italijanskega zunanjega ministrstva

Italijansko zunanje ministrstvo je odgovorilo Slovenski skupnosti v zadevi Evropske listine deželnih ali manjšinskih jezikov, ki jo je sprejela parlamentarna skupščina Evropskega sveta, začel pa jo je obravnavati še ministrski odbor Evropskega sveta.

Slovenska skupnost je svojčas pozvala italijanske oblasti, naj v ministrskem odboru podprejo listino in se zavamejo za to, da jo ministrski odbor osvoji kot mednarodno pogodbo, ki naj jo podpišejo in ratificirajo evropske države. S tem bi manjšine dobile novo, zelo odprto besedilo s pravno obveznostjo za države podpisnice.

Zunanje ministrstvo je sporočilo, da so predstavniki 22 držav, članic Evropskega sveta, na zasedanju predstavnikov zunanjih ministrov Evropskega sveta ocenili Listino kot »na splošno sprejemljivo«. Sklenili pa so, naj jo pregleda še odbor strokovnjakov, ki naj preuči posamezna določila in njihovo skladnost z drugimi mednarodnimi pogodbami ter notranjimi normami. Odbor bo tudi predlagal ministrstvu, ali naj besedilo osvoji kot resolucijo ali kot pogodbo.

V Rimu se je v sredo 22. februarja končal 18. kongres Krščanske demokracije, ki je trajal pet dni. Za glavnega tajnika je bil z veliko večino izvoljen Arnaldo Forlani, do sedaj predsednik stranke. Sam kongres ni pustil v javnosti najbolj-

Papež odobrava ekumenske stike

Papež Janez Pavel II. je nedavno sprejel člane evangeličansko-luteranske Cerkve v ZDA in izrazil svoje veselje ob izboljšanju ekumenskih stikov med katoličani in luterani v Severni Ameriki. Še posebej je opozoril na dolžnost vseh kristjanov, naj povsod ustvarjajo ozračje edinosti med ljudmi, kajti »ločitve med kristjani ovirajo evangelizacijo in pogosto odvrčajo ljudi od poslanice sprave, ki je središče evangelija«. Luterani, katoličani in vsi drugi kristjani so dolžni nadaljevati svojo hojo na poti k edinosti Cerkev in se pri tem medsebojno hrabriti.

šega vtisa. Vse preveč je bilo razčiščevanja sporov znotraj stranke, vse premalo pa se je govorilo o prenovi stranke in o pojavih, značilnih za današnjo družbo, s katerimi bi se morala DC odločno spoprijeti. Spet so prišle do veljave razne struje, ki hromijo delo in enotnost stranke.

■ Sodišče v Pragi je obsodilo na devet mesecev zapora češkega pisatelja, borca za človekove pravice in enega vidnejših predstavnikov opozicijskega gibanja »Listina 77«, ki združuje številne češkoslovaške kulturne delavce. Havela so obsodili, ker je 15. januarja letos sodeloval v demonstracijah ob 20. obletnici samosežiga Jana Palacha v Pragi. Obtožen je bil, da je ljudi spodbujal k udeležbi na prepovedani manifestaciji in se upiral milicniku. Za Havela so se zavzeli mnogi v inozemstvu, a praška vlada se za vsa posredovanja ni zmenila, češ da je proces notranja zadeva države.

■ V Titogradu v Črni gori so pretepli svobodnega časnika Milovana Brkića iz Beograda, ker je v beograjskem listu NON, glasilo srbske mladine, napisal, da sta dva funkcionarja črnogorske službe državne varnosti ravnala kot prava mafijca, saj nista varovala ljudstva, temveč zločince. Brkića je najprej napadel namestnik podtajnika črnogorske državne varnosti, nato pa še skupina »neznancev«, ki so se nanj spravili s kamnom in železno palico. Pri tem so mu povzročili poškodbe na glavi.

Bo Božič 1989 v Sloveniji spet praznik?

Leta 1953 so v Sloveniji iz političnih razlogov praznovanje Božiča ukinili. Tedaj zsmogočna partija je odločila, da mora biti Božič delovni dan. Slo je za ponižanje Cerkve, za ideološko barbarstvo, za vsiljevanje ateistične dogme, za prezir do duhovnih vrednot. Leta 1953 se je Jugoslavija in z njo Slovenija postavila v vrsto skupaj z Albanijo, Romunijo, Bolgarijo in Sovjetsko zvezo. Te države so namreč edine v Evropi, kjer za Božič ljudje delajo.

Kljub dolgoletni izrinjenosti iz javnega življenja pa Božič v Sloveniji nikdar ni izgubil svojega prazničnega značaja. In to ne samo za verne, ampak tudi za versko brezbrizne in neverne. Če ni bil že verski praznik, je bil pa družinski, dan tradicije in slavljenja miru.

In tako so v teku let stvari dozorele v pravi smeri. Slovenija si ne želi samo gospodarske, ampak tudi duhovne sorodnosti z Evropo. In Božič je tako kulturno dejstvo, izraz krščanske Evrope in evropske civilizacije.

Ko se je 21. februarja v Ljubljani sestal Svet za odnose z verskimi skupnostmi pri SDZL Slovenije, so bili vsi prisotni skoro soglasno mnenja, naj bo v Sloveniji prihodnji Božič dela prost dan. Seveda to mnenje še ni zakon; zakon bo postal, ko ga bo republiška skupščina sprejela po nekoliko zapletenem postopku. Ni pa kakega pravnega problema, saj je razglasitev dela prostih dni v pristojnosti republik.

V uvodnem poročilu je član predsedstva Primož Hainz navedel vrsto podatkov iz raziskav javnega mnenja, iz katerih izhaja, da se je okrog 50% Slovencev vernih, ki si seveda želijo Božič kot praznik, a za 25. december kot dela prost dan se izreka kar štiri petine prebivalstva. Za verne naj bo Božič verski praznik, za ostale pa dela prost dan v skladu z njih kulturnimi potrebami.

Med 22 razpravljalci se edino predstavnik Zveze borcev Damjan Pohar ni opredelil za praznovanje Božiča, češ da imajo borci o tem različna mnenja in da bo to v njihove vrste vneslo neenotnost. Je pa moral priznati, da se je v času partizanske borbe Božič vedno praznoval in borci zaradi tega niso bili nič manj enotni.

Tako so razpravljalci prišli do zaključka, da je Božič sicer verski praznik, a tudi izraz sedanje evropske civilizacije. Tudi predstavnik Zveze komunistov Slovenije se je strinjal s pobudo, ko je dejal, »da ne more biti sporna«, in dodal, da bi bilo treba razmisliti o celotnem prazničnem obdobju od 25. decembra do 1. ja-

nuarja, kot se to praznuje po vsej zahodni Evropi.

Zanimivo misel je dodal Mitja Ribičič. Božični praznik je praznik vseh Slovencev, onih, ki živijo v matični domovini kot onih, ki živijo v zamejstvu. Če upoštevamo načela enotnega kulturnega prostora, je treba spoštovati tudi tradicije manjšin, ki žive v Sloveniji in tradicionalno obhajanje tega praznika med Slovenci v Italiji in Avstriji. Matična domovina se od tega ne sme ograditi, ampak to podpreti in sama pri tem sodelovati.

V Sloveniji je torej tudi v partijskih vrstah zmagal zdravi čut in zahodnoevropska usmerjenost. Ni torej razloga, da ne bi te zmage pozdravili in ji od srca zaploskali.

J. Jk.

Odprto pismo kubanskemu diktatorju

Fidel Castro, ki že 30 let kroji usodo otoški državi Kubi v Karibskem morju in ima v svojih rokah vse vodilne funkcije, je ob zadnji obletnici revolucije prejel množico čestitk, a tudi eno odprto pismo, ki ga verjetno ni bil pretirano vesel. Napisalo mu ga je 25 umetnikov in intelektualcev (približno polovica je kubanskega porekla), ki so ga želeli spomniti, da v vseh tridesetih letih še ni razpisal volitev, s katerimi bi ugotovil, ali so Kubanci res za to, da opravlja vse funkcije, ki si jih je prisvojil.

»Upoštevajoč nedavni zgled Čila, kjer so ljudje po petnajstih letih diktature smeli svobodno odločati o politični prihodnosti svoje države, vas s tem pismom prosimo, da na Kubi razpišete plebiscit. Na svobodnem in tajnem glasovanju dajte ljudem priložnost, da se preprosto opredelijo za da ali ne, se pravi, ali so za to, da ostanete še naprej na oblasti, ali pa to možnost zavračajo.«

Podpisniki odprtega pisma navajajo tudi štiri pogoje, ki bi morali biti izpolnjeni. Vsi begunci bi morali dobiti dovoljenje, da se vrnejo na Kubo in da svobodno in z vsemi sredstvi sodobnih obveščevalnih sredstev (tisk, radio, televizija) sodelujejo v predplebiscitni kampaniji. Osvoboditi bi bilo treba vse politične zastopnike in suspendirati vse zakone, ki omejujejo svobodno izražanje. Uzakoniti bi bilo treba delovanje odborov za varstvo človekovih pravic. In četrto, treba bi bilo imenovati nevtraln mednarodno komisijo, ki bi nadzorovala plebiscit.

Načrtno izrinjanje slovenske manjšine

Kar se je zgodilo na volitvah za predsednika rajonskega sveta za Vzhodni Kras je hudo, ne samo ker je v nasprotju z evropskim javnim mnenjem, z dokumenti o manjšinah, ki sta jih izglasovala evropski parlament in Svet, z novoletno poslanico papeža Janeza Pavla II., temveč tudi z dosedanjimi politično teorijo in prakso.

Mnoge in na mnogoterih mestih izrečene izjave o medsebojnem razumevanju, spoštovanju in sodelovanju so bile očitno le prazne besede. Pa tudi vsa naša dobra volja in naša prizadevanja v tej smeri so se izkazali ničevni.

V tržaški liberal-nacionalistični trdnjavi je obvladala pamet Liste za Trst: Italijanstvo Trsta in posledično izločenje slovenske manjšine. Po tiskovnem poročilu PSI v zvezi z omenjenim dogodkom »je bila odpravljena praksa zapiranja in ločenih prekatov«, da se sožitje med večino in manjšino prosto razvija, kar je zlasti potrebno zdaj, pravi isto poročilo, ko se moramo skupno angažirati za rast v širšem evropskem okviru.

Misel poročevalca je jasna: sožitje in razvoj bosta možna, ko bo manjšina izločena iz političnega in družbenega dogajanja, tudi iz mest, ki ji naravno pripadajo, kakor je primer vzhodnokraške konulate. Tudi namestitev sinhrona pri Bazovici ne bo imela več nobene ustavne ovire in območje za znanstvene raziskave se bo prosto razvijalo in širilo.

Italijanske stranke so pozabile na vse ideološke in zgodovinske razlike in poteg-

nile skupaj, tudi tista iz skrajne desnice, ki je bila tradicionalno v opoziciji, MSI. Da je bil končno izvoljen Italijan za predsednika te važne konulate, je v tiskovnem poročilu izrazil zadovoljstvo tudi politični tajnik republikanske stranke, ki se že nekaj časa odlikuje po negativnih stališčih do slovenske manjšine.

Primeri izključevanja slovenske narodne skupnosti so dejstvo, s katerim je treba računati, in spada v strategijo, ki jo je pod vplivom PSI sprejela petstrankarska povezava, ki ima sedaj proste roke, ko ni v tej večini nobenega predstavnika slovenske skupnosti. Dialog in sodelovanje očitno nista model, urezan za Trst. Nevarno je, da se bodo po predstavniki telesih, kakor sta tržaška pokrajina in občina, tržaške nacionalistične sile spravile še na druge slovenske ustanove in organizacije.

Tega novega in negativnega položaja se moramo zavedati in združiti svoje moči, zlasti v odločilnih trenutkih, kakor so volitve, če se hočemo kot narod ohraniti na teh tleh. Tudi prihodnje, evropske volitve bodo v tem oziru važne.

H.

PRILOGA »ZIVLJENJE MISIJSKE CERKVE«. Priloga je današnji številki Katoliškega glasa. Priloga je izšla v povečani nakladi, tako da jo dušni pastirji lahko vzamejo tudi posebej. Dobl se na upravi našega lista, vsak dan od ponedeljka do petka od 9. do 11. ure.

V PROTITOKU Ekumenski popoldan

OD TEDNA DO TEDNA

Če smo se v naši rubriki pred dvema tednoma lotili naravovarstvene tematike in se zaustavili pri problemu onesnaževanja okolja, menim, da ne smemo prezreti še enega vidika tega tako perečega vprašanja.

Rad bi pritegnil pozornost našega bralca na temo ekologije človeka. Izhajam namreč iz dejstva, da je po vsej verjetnosti tudi človek, ki živi v onesnaženem okolju, sam onesnažen in prav zato potrebuje posebne nege, vsaj take, kot jo potrebuje neobogljeno drevesce pred kislim dežjem. Vprašanje torej, okoli katerega se bo sukalo današnje razmišljanje, bo: kako zavarovati človeka pred vsemi kvantnimi vplivi okolja, v katerem živi.

To, kar mi pride verjetno najprej na misel, ko govorimo o ekologiji človeka, je, da je onesnažen tudi moj organizem zaradi strupov, ki prihajajo neprestano v mene prek plinov in celo hrane. In to dejansko drži. A o teh problemih naj spregovorijo druge osebe, ki so prav gotovo bolj poklicane od mene, da se z njimi ukvarjajo.

Poleg onesnaženega organizma bi rad opozoril na drug, ravno tako zaskrbljujoč pojav, ki pa gre večkrat skoraj neopazno mimo nas: problem onesnaženega duha. No, in prav o tem bi rad spregovoril.

Psihologi ugotavljajo, da se pravzaprav nič od tistega, kar človek vidi, sliši ali doživi v njegovi duši, ne izgubi. Vse je le bolj ali manj potisnjeno v pozabo (podzavest) in se lahko v katerikoli trenutku življenja spet pojavi v taki ali drugačni obliki.

Zelo važna je torej kakovost dražljajev, katerim sem podvržen v vsakodnevnem življenju. Prav ti pogostokrat odločilno vplivajo na moja dejanja, na moje odločitve, pa čeprav gre lahko le za nekaj tako banalnega, kot je nakup pralnega praška.

Mislim, da ste že razumeli, da imam v tem trenutku v mislih prodornost sredstev javnega obveščanja, nad katerimi v najbolj vidni obliki kraljujejo reklamni sistemi. No, sicer vsi sveto zatrujemo: »Ne, name pa reklama nima vpliva. Jaz se ne pustim pogojevati.«

In vendar, komu se ni vsaj enkrat v življenju zgodilo, da je v dvomu pred izbiro med dvema proizvodoma iste vrste končno izbral le tistega, ki se mu je zdel »bolj kakovosten«, kvaliteto pa je pri tem ocenjeval le s subjektivnimi merili, kot je lahko n. pr. bolj ali manj znano ime.

In predstavljajte si, kakšen vpliv imajo na nas vsi ostali državljani, s katerimi nas dnevno obkrožajo radio, televizija, tisk. Lahko celo vplivajo na moje razpoloženje, lahko me privedejo celo do tega, da delam dobesedno nasprotno od tega, kar si sam želim in kar mislim, da je prav.

In čeprav bi vse to lahko dišalo po znanstveni fantastiki, ne bojte se, je to že realnost. Psihologija kot znanost je tudi na tem področju do take mere napredovala, da lahko mirno govorimo že o pravem manipuliranju z množicami, predvsem prek vzbujanja t. i. induciranih (t. j. nakazanih) potreb.

Kako torej zavarovati človeka pred vsemi temi vplivi? Vsiljuje se mi bolj negativističen odgovor: je nemogoče ali vsaj neizmerno težko. Kdo more kljubovati slikoviti moči barv, oblik, zvokov, gibov?

Vsekakor lep izziv človeštvu, za vernega človeka, za kristjana pa še posebej. Verjetno bi bilo res utopično misliti, da bom to stanje lahko, pa čeprav z božjo pomočjo, brez težav spremenil in mislim, da bi tako gledanje bilo brez smisla. Lahko bi postalo celo škodljivo.

Veliko bolj stvarno je živeti v tem toku in skušati zaplavati v protitoku, da se poslužim simbolne izraznosti naslova naše rubrike. Lotiti se dela s sredstvi javnega obveščanja in to z vso resnostjo in strokovnostjo, ki jo lahko zahtevajo, namesto da bi se proti njim borili kot don Kihoti.

Nobena stvar ne more biti sama na sebi »nečista«. Le če sprejmemo to kot trditve, bomo razumeli izziv, ki nam ga kristjanom postavlja sodobna tehnologija in razvoj sredstev javnega obveščanja. Naj kot primer človeka, ki je ta izziv razumel in ga sprejel, navedem Maksimiljana Kolbeja. Papež Janez Pavel II. ga je v nekem nagovoru označil kot Frančiška 20. stoletja, kot človeka svojega časa. Ustvaril je poseben samostan, Njepokalanov, v katerem je hvalil in slavil Boga s tiskarskimi stroji. »Zelel je,« tako pravi sedanji papež, »da bi v Frančiškovi "Sončni pesmi" (Cantico delle creature) našel mesto tudi spev kulturi.«

Tako Janez Pavel II. P. Kolbe (ki je

sicer le eden od mnogih), je torej znal poiskati znamenja časov, v katerem je živel. Razumel je, da je v poplavi vsega mogočega nujno, da tudi kristjan nudi ljudem dobre volje čimbolj kakovostne proizvode, take, ki so dostopni širokim plastem naroda, in ki bodo pomagali preveriti zaprašene duhove. Da bi bolje zadihali, da bi prejeli nekaj kisika, nekaj moči za naprej.

Mislim, da si ta zavest vedno bolj vti- ra pot tudi v našem narodu. Le da časi iz političnih in ekonomskih razlogov morda še niso povsem zreli, pa čeprav se na splošno kristjani tako v zamejstvu kot v matiji v zadovoljivi meri posvečamo tisku, nekoliko manj vsem ostalim sredstvom javnega obveščanja.

Kino, radio, televizija. Ta bi po mojem mnenju morala postati središče pozornosti sodobnega kristjana. Saj je prepogostokrat pri današnjem »televizijsko« usmerjenem človeku edino merilo za resničnost to, kar neprestano vidi, bere in sliši. In prav v tem je vsa moč sredstev javnega obveščanja: vsa v en glas neprestano trobijo eno in isto besedo. To je — namenoma ponavljam — izziv, celo naši vesti. Ali naj še naprej samo gledamo v vse te družbene premike?

Marijan Kravos

Zbogom, dragi prijatelj!

Spoznala sva se v goriškem Malem semenišču, ki je imelo svoj sedež v veličastni zgradbi na vrhu slikovitega griča sredi zelenja in tedaj obdelanih njiv in travnikov. Menda v peti gimnaziji so nas premestili v veliko semenišče, kjer smo opravili maturo.

Po vojni sva se znašla v Trstu kot univerzitetna študenta, on ekonomije, jaz klasičnih jezikov. Univerzitetne študente je tedaj družil akademski klub »Jadrans« z dokaj razgibanim delovanjem. V njem so bili v glavnem Slovenci, pa tudi kak Srb in Hrvat. Veliko je bilo starejših študentov, med katerimi so bili nekateri že uveljavljeni javni delavci, ki so zaradi vojne izgubili leta. V okviru kluba je deloval moški zbor »Jadrans«, pri katerem je Drago Gantar, kateremu posvečam te vrstice, pel prvi bas. Zbor je deloval do leta 1955.

V tem času so študentje dokončali študije in pevcu dobili zaposlitev, večina izven Trsta. Sli smo vsak po svoji poti in je vsak začel živeti v svojem okolju. Drago je že v šolskem letu 1949-50 začel učiti na slovenskih šolah, najprej na Državni trgovski strokovni šoli, potem na Državni trgovski akademiji. Od leta 1960 je nekaj let učil na trgovski srednji šoli Rismondo.

A njegovo široko znanje je zahtevalo tudi širše delovno področje. Odprl je konzulentno pisarno, ki jo je uspešno vodil do leta 1973, ko je postal ravnatelj Hranilnice in posojilnice na Opčinah. Tu so se mogle povsem sprostiti njegove vrline, veliko znanje in izkušnost, vpludnost, uglasjenost, in umska sposobnost.

Te mu ni manjkalo. Menda je bil vsa leta na gimnaziji odličnjak. Ni se trudil pri študiju. Tudi težji problemi iz matematike, fizike in kemije so mu bili kaj kmalu jasni. Tak je bil tudi v svojem poklicnem delu.

To smo lahko opazili na srečanju z volivci, enem od takih, ki jih je lani junija Slovenska skupnost organizirala ob zadnjih volitvah. Posvet je bil o tržaškem gospodarstvu. Drago je govoril o bančništvu na Tržaškem. Problem je poznal v nadrobnotih, da je o njem suvereno razpravljal in odgovarjal na vprašanja.

Tudi izven poklica je bil delaven. Od ustanovitve je bil nekaj let član odbora Slovenske krščanske socialne zveze; bil je med pobudniki in ustanovitelji tednika »Novi list« in pri njem sodeloval skoraj dvajset let; soustanovitelj in odbornik zadruge »Naš Krass«. Aktiven je bil tudi na športnem področju. Bil je ustanovni član in 20 let v vodstvu športnega društva »Polet« ter več let predsednik košarske ekipe »Jadrans«.

Po končani univerzi in razpustitvi zbora »Jadrans« sem ga poredko videval, a vedno je rad videl sošolce in se z njimi spominjal na lepe trenutke zavodskega življenja v Gorici, zlasti počiniških mesecev, ko smo obiskali zdaj tega, zdaj onega sošolca.

Drago je imel svetel in odprt značaj, večasi prijateljsko nagajiv, s trdno duhovno osnovo, vedno prisotno, čeprav ne vedno izpovedano. Ko sem ga spoznal, ni imel več staršev. Zanj so skrbele sestre in v

Na povabilo ACM - Gorica je v nedeljo 26. februarja popoldan v Katoliškem domu v Gorici kazal diapozitive o meniški gori Atos g. Boris Hervatin, po poklicu sicer tržni izvedenec, a velik ljubitelj bizantinske umetnosti. Med zanimivim predavanjem nas je popeljal iz Trsta prek Jugoslavije in severne Grčije do Soluna in na polotok Halkidiko, kjer leži gora oz. pogorje Atos.

Najprej je predavatelja in navzoče pozdravil voditelj ACM dr. Jože Markuža. V uvodu je podal nekaj splošnih podatkov o začetku meništva na Vzhodu in na gori Atos. To pogorje meri okrog 50 km v dolžino in 7-15 km v širino, z najvišjo goro Atos 2033 m.

Začetki meništva na gori Atos segajo v 8. in 9. stoletje, ko so se številni samotarji in puščavniki odločili, da posvetijo svoje življenje Bogu z molitvijo, postom in spokornostjo. V srednjem veku je bilo na atoški gori okrog 40 samostanov in čez 300 samotarskih naselbin ali skitov. Vseh moških prebivalcev, ker nobeno žensko bitje nima vstopa na meniško goro, je bilo čez 40.000. Atoški menihi žive pod strogo klavzuro že od vsega začetka.

Že leta 1060 je bizantinski cesar Kon-

stantin Monomah dal ukaz, ki prepoveduje »vsakemu ženskemu bitju...« dostop na atoško pogorje. Ta zakon velja še danes. Edina ženska, kot vemo iz zgodovine, da ji je bilo dovoljeno obiskati Sveto goro, je bila carica Helena, žena Dušana Silnega (leta 1348), ker sta bila velika dobrotnika ondrotnih samostanov.

Predavatelj Boris Hervatin nam je predstavil predvsem zanimivosti ruskega samostana sv. Pantalejmona in srbskega samostana Hilandarja ter upravno središče Karyes. V samostanu sv. Pantalejmona je nekoč živelo nad 3.000 menihov, sedaj jih je samo trideset, po večini že zelo v letih. Mladim menihom, ki bi želeli na goro Atos, delajo težave tako režimi v njih domovini kot grške oblasti, ki si prizadevajo, da bi bila vsa oblast Atosa v grških rokah. Ta meniška državi- ca ima namreč teokratsko ureditev in jo vodijo menihi, ki so izbrani iz vseh samostanov. Teh je danes samo 20 in sicer 17 grških, po en ruski, srbski in bolgarski. Pod turško zasedbo sta bila še romunski in gruzinski ali iverski samostan.

Srbski samostan Hilandar je zgradil v 12. stoletju »veliki župan« Stefan Nemanja, ustanovitelj srednjeveške Srbije, pozneje menih Simeon, ki ga je srbska Cerkev razglasila za svetnika. Še danes se lahko ponaša z lepo urejeno knjižnico, lepimi cerkvami (okrog 20) in ikonami. V samostanu je 20 menihov. V knjižnici je bogata zbirka rokopisov (nad 2000) in pergamentov ter dragocenih ikon in drugih etnografskih zanimivosti.

Občudovali smo umetniško izdelane zlate in srebrne ikonostase ter mogočen zvonik s šestnajstimi zvonovi, ki jih lahko hkrati zvoni samo en menih. V samostanu sv. Pantalejmona pa je tudi prav tako mogočen zvonik s 36 zvonovi, med temi je drugi največji zvon na svetu, dar ruskih carjev.

Menihi se posvečajo predvsem molitvi in premišljevanju oz. branju sv. pisma. Tudi velik del noči posvetijo bogoslužju. Vsak samostan ima tudi svojo samostansko uro, po kateri urejajo meniško življenje. Preživljajo se po večini z ročnim delom in obdelovanjem skromnih zemeljskih površin ter obalnim ribolovom. Njihova hrana je zelo preprosta, predvsem vegetarijanska, nikdar ne uživajo mesa, zelo pogosto se postijo. Pri delu jim pomagajo nekateri delavci, ki se s čolnom pripeljejo vsak dan s celine ali pa nekateri prostovoljci. Na Atosu ni pravih poti, le steze za peš hojo, po katerih prevažajo tudi blago na oslih. Nimajo električne napeljave, vse delajo ob svečah, ki jih sami izdelujejo. Zaradi nepazljivosti pride z lahkoto tudi do velikih požarov. Tako je pred 20 leti gorelo v ruskem samostanu sv. Pantalejmona nekaj dni, ker ni bilo hitre pomoči iz Soluna.

Na koncu predavanja smo videli še nekaj posnetkov samostana Velike Laure (tako se imenujejo veliki samostani), ki je najstarejši grški samostan iz 9. ali 10. stoletja, romunskega samostana in bolgarskega Zografu ter atoških menihov pri bogoslužju.

Zahvalili smo se predavatelju za zanimivo razlago diapozitivov in mu začeleli še nadalje uspešno zbiranje zgodovinskih, kulturnih in verskih pričevanj. Žal, da je bil obisk ekumenskega popoldneva skromen.

JM

RAZNO

Spomnili so se kardinala Stepinca

Cerkev na Hrvaškem pa tudi v Rimu se je ob 29. obletnici smrti zagrebškega nadškofa kardinala Alojzija Stepinca — 10. februarja 1960 — spomnila tega velikega cerkvenega dostojanstvenika. Osrednja maša zadušnica je bila v zagrebški stolnici, ki ni mogla sprejeti vseh vernikov. O liku pokojnika je govoril zagrebški nadškof kardinal Franjo Kuharić. V hrvaški cerkvi sv. Hieronima v Rimu pa je vodil somaševanje 26 duhovnikov predsednik papeške komisije Pravičnost in mir kardinal Roger Etchegaray. V pridigi je poudaril kardinalovo trdno in nezlomljivo vero, pogum, pričevanje za resnico, pravico in ljubezen. Omenil je govor kardinala Stepinca v zagrebški stolnici 25. oktobra 1942, ko je javno obsodil nacistični in vsak drug razizem.

Protest praškega nadškofa

Praški nadškof kardinal František Tomášek je po grobem nastopu policistov proti mirnim demonstrantom, ki so se sredi januarja večkrat zbrali na praških

ulicah ob 20-letnici protestnega samosežiga študenta Jana Palacha, napisal odločno pismo ministrskemu predsedniku Ladislavu Adamecu.

V njem kardinal pravi, da so »napadi organov javne varnosti na mirno zbirajoče se državljane v Pragi 17. januarja in v naslednjih dneh resno omajali zaupanje vernikov in velikega dela prebivalcev« v češkoslovaške predstavnice oblasti. »Grobno nasilje ne more zadušiti želja meščanov, da zaživijo v ozračju svobode, kakršna je samoumevna za 20. stoletje.« Tomášek se boji, da bi »dušitev dialoga z vlado lahko povzročila spopade, ki bi škodovali vsem.«

Nato zahteva od vlade: »V imenu Kristusovega evangelija, iz katerega je zrasla naša narodna in evropska kultura, vas pozivam: Hodite po poti odprtega dialoga države s Cerkvijo in vsemi državljani, in to takoj!«

»KATOLIŠKI GLAS« V VSAKO SLOVENSKO DRUŽINO!

V Tokiu so ob prisotnosti 9.800 povabljenih, med katerimi so bili zastopniki 163 držav — Italijo je zastopal predsednik republike Cossiga —, pokopali cesarja Hirohita. Pogrebne svečanosti so trajale 13 ur in pol in imele dva dela: šintoistični obred in državno slavo. 32.000 policistov je skrbelo za red in varnost, stroški pa so presežili 10 milijard jenov (sto milijard lir). Cossiga je svojo navzočnost uporabil tudi za srečanje s severnoameriškim predsednikom Bushem in ga povabil na skorajšnji obisk Italije, kar je Bush z zadovoljstvom sprejel.

Obisk iranskega predsednika Alija Hamneja je v Jugoslaviji povzročil vrsto protestov znotraj države, zlasti, ker je Hamnei potrdil Homeinijevo odločitev, da je treba pisatelja Rushdieja zaradi njegove knjige »Satanski stih« usmrtiti z besedami: »Puščica je že sprožena in leti proti svojemu cilju.« Zelo je bil s tem sprejemom načet mednarodni ugled Jugoslavije. »V trenutku, ko se vsa napredna demokratska svetovna javnost zgraža nad Homeinijevim nizkotnim ukazom, se pa najvišji naši predstavniki objemajo s predsednikom te iste države, ga poljubljajo in odlikujejo. Nujno bi bilo, da zaradi tega odstopita predsednik predsedstva SFRJ (Dizdarević) in zvezni sekretar za zunanje zadeve (Lončar)«, je še rečeno v izjavi slovenskih mladincev v Kopru.

Smrtno se je z letalom ponesrečil avstrijski minister za družbena vprašanja Alfred Dallinger, ki je bil z Dunaja usmerjen na Predarlško. Ker letalo ni moglo pristati zavoljo goste megle na letališču v Hohenemsu, je odletelo proti drugemu letališču ob Bodenskem jezeru, todo zaradi slabe vidljivosti je strmoglavilo v jezerske vode in izginilo na dnu v globini sto metrov. Z ministrom je potovalo še deset drugih oseb. Nesreče ni preživel nihče.

Israel in Sovjetska zveza nimata že od leta 1967 rednih diplomatskih odnosov. Zato je tembolj prišlo do izraza srečanje med zunanjima ministroma obeh držav v Kairu, kjer sta se Izraelc Arens in njegov kolega Sevarnade pogovarjala na sedežu sovjetskega veleposlaništva kar tri ure. Seveda je šlo le za izmenjavo stališč, ki pa so zelo nasprotujoča: Izrael se zavzema za dvostranske pogovore z državami Bližnjega vzhoda in odklanja vsak razgovor s Palestinsko osvobodilno organizacijo, obenem pa zahteva od Sovjetske zveze, da obnovi diplomatske stike, Sevarnade pa po nalogu Moskve predlaga mednarodno konferenco o Bližnjem vzhodu.

Zvezna vlada ZDA proti svobodnemu splavu

Leta 1973 je Vrhovno sodišče v ZDA odločilo, da je splav zasebna zadeva državljanov in da se državne oblasti v to nimajo vmešavati. Zve bivši predsednik Reagan pa se je izreklet proti splavu in isto je v svoji predsedniški volilni kampanji ponovil sedanji predsednik Bush.

To svoje stališče je te dni potrdil s tem, da je naročil pravosodnemu ministru Brysonu, naj pri Vrhovnem sodišču zahteva ponovno preučitev sporne zadeve, kajti odločitev omenjenega sodišča nasprotuje zakonodaji posameznih zveznih držav (n. pr. Missouri), ki splav, razen z nekaj izjemami, prepovedujejo.

Vrhovno sodišče naj bi se v sporni zadevi izreklo do julija letos. Ker je bilo po letu 1973 imenovanih več novih sodnikov, ki so splavu nasprotni in ker je že 12 senatorjev (od sto) in 98 poslancev (od 435) v teh dneh podprlo stališče zvezne vlade, je zelo možno, da bo Vrhovno sodišče sprejelo nove odločitve.

Prišel se je zahvalit sv. očetu

Papež Janez Pavel II. je 6. februarja sprejel na zasebni obisk južnokorejskega opozicijskega politika Kim Dae Junga. Ta človek, ki ga je vojaški režim generala Chon Doo-Hwana leta 1980 obsodil na smrt, dve leti za tem so mu kazen spremenili v 20 let zapor, potem pa je bil čez nekaj časa izpuščen, se je papežu zahvalil, da mu je s svojo besedo rešil življenje.

Kot znano, se je Janez Pavel II. sam zavzel, da so mu smrtno obsodbo najprej spremenili v zaporno kazen in ga kasneje tudi izpustili na prostost.

Kim Dae Jung je na tiskovni konferenci povedal, da svojo hvaležnost ne dolguje le papežu Janezu Pavlu II., ampak tudi italijanski vladi, ki se je prav tako zavzela za njega. O sebi je povedal še to, da je danes na čelu stranke za mir in demokracijo v Južni Koreji. Prepričan je, da njegova država trdno stopa po poti v resnično demokracijo.

Življenje misijonske Cerkve

Priloga »Katoliškega glasa« št. 9 - 2. marca 1989

Preživeti postni čas v duhu solidarnosti!

Z novim navdušenjem vas, dragi verniki, vabim, da tudi letos doživite misijonski postni čas in se vanj vključite. Letos še posebno, ko je papež Janez Pavel II. napovedal bližnje sklicanje sinode afriških škofov pod geslom: »Afriška Cerkve proti tretjemu tisočletju«. Ta papeževa modra odločitev izpričuje zavest vesoljne Cerkve glede svoje misijonske odgovornosti in je odgovor na probleme mladih afriških krajevnih Cerkv, ki bodo leta 2000 štejele že 130 milijonov vernikov.

Papeževa pobuda se sklada tudi z zadnjo njegovo socialno okrožnico »Sollicitudo rei socialis«, ki poziva k solidarnosti med Severom in Jugom, med reveži in bogatimi, kar najbolj zadeva na najbolj dramatičen način afriške narode in ljudstva.

Letošnja 21. postna misijonska akcija goriške škofije nas poziva k solidarnosti, to se pravi k deleženju na duhovnem in tvarnem življenju vsakega človeka. Po papeževih besedah terja pristen človeški razvoj rastočo zavest o medsebojni odvisnosti.

»Ta solidarnost — pravi sv. oče — ni samo neko bežno sočutje ali površna pomoč lju-

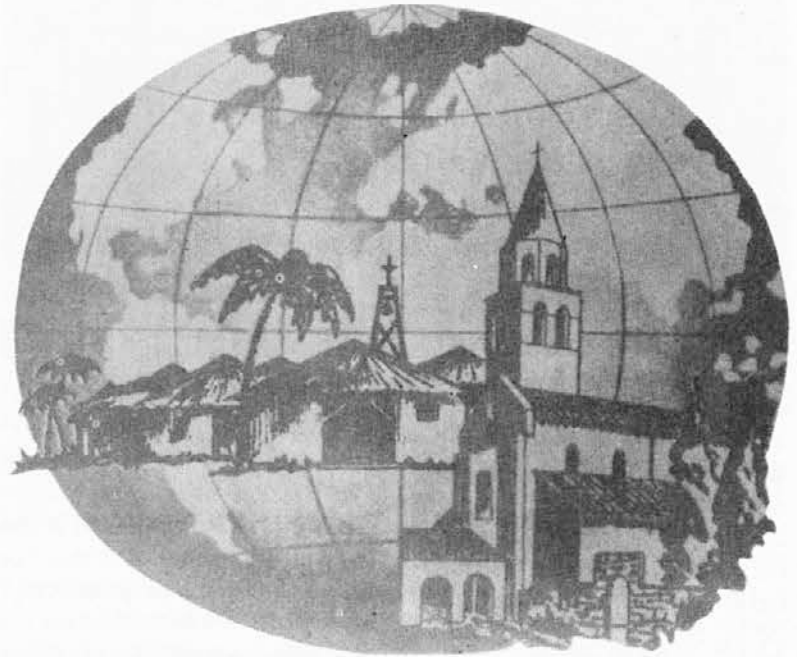
dem, ki so v stiski; je mnogo več: trdna in vztrajna odločnost zavzemati se za skupno dobro, kajti vsi in vsak posameznik smo odgovorni za vse. Solidarnost je brez dvoma krščanska krepost, saj vključuje ljubezen in služenje, zlasti najbolj bednim.«

Živeti letošnji postni čas v znamenju solidarnosti ne bo samo v nas povečalo pripravljenosti podpreti tiste, ki delujejo s toliko velikodušnostjo med ljudstvi Tretjega sveta, temveč bo v nas vseh okrepiło zavest, da smo drug drugemu potrebni, drug od drugega odvisni in nam dalo jasen pogled na naš končni namen: vse stvari usmeriti v polnost Kristusove ljubezni.

Ko pozdravljam vse pobude škofijskega Misijonskega centra, se istočasno zahvaljujem misijonarjem in njih sodelavcem, ki nam pomagajo v letošnjem postnem času rasti v krščanski kreposti solidarnosti.

P. A.V. BOMMARCO, nadškof

■ Po neki ameriški statistiki bo do leta 2000 umrlo 240 milijonov otrok v prvih letih življenja. Od teh jih bo večina pripadala nerazvitim ali polrazvitim deželam. Od kakih dveh milijard rojenih otrok jih bo kar milijarda 800 milijonov iz Tretjega sveta.

**KOT KRISTJANI
SMO
SOLIDARNI Z
VSEMI
LJUDSTVI NA
SVETU**

Obračun postne nabirke v letu 1988

DOHODKI

Dekanat Oglej	13.908.660
Dekanat Červinjan	16.221.925
Dekanat Krmin	30.157.800
Dekanat Devin	8.384.010
Dekanat Gorica	37.854.220
Dekanat Gradišče	19.506.700
Dekanat Tržič	21.661.950
Dekanat Ronke	22.576.300
Dekanat Visco	21.687.400
Dekanat Štandrež	13.962.700

SKUPAJ 205.921.665

Šole 21.459.900

Ustanove, zavodi, razne skupine 158.192.955

Papir in cunje 4.146.000

Mašne intencije 9.630.000

Razni darovi 155.473.938

SKUPAJ 554.824.458

Z ozirom na leto 1987 se je zbralo za 67.389.918 lir več (+13,82%), na osebo 2.936 (+370).

IZDATKI

Primanjkljaj 31.12.1987 66.389.348

Podpora misijonomoma v Manikrò in Kossou ter gobavcem	213.869.457
Škof. misijonarjem po svetu	119.861.200
Drugim misijonarjem	33.449.535

Voda je v deželah saharškega območja najbolj dragocena zemeljska prvina

Za razvoj Brobò-Dafinsò in Sanzana (Mali)	122.046.333
Pisarniški in poslovni stroški	37.385.143
Stroški za izvedbo misijonske postne akcije in druge dejavnosti	21.258.632
SKUPAJ	614.359.648

Primanjkljaj 59.535.190

POSTNA NABIRKA 1988 PO SLOVENSKIH ŽUPNIJAH

Devin	2.080.000
Doberdob	550.000
Dol	346.000
Gabrje-Vrh	750.000
Gorica:	
Duh. pri Sv. Ivanu	1.923.700
Sestre Čudod. svetinje	2.000.000
Slov. verniki - stolnica	710.000
Nižja SS »I. Trinko«	316.060
Zavod sv. Družine	10.000.000
Gostje, skupnost, kapela istotam	5.250.000
Jamlje	658.000
Jazbine	192.690

Mavhinje: župnija	380.000
slov. osn. šola	40.000
Nabrežina	2.950.000
Pevma-Štmaver	—
Podgora	902.000
Rupa-Peč	600.000
Sovodnje ob Soči	1.500.000
Sv. Subida-Plešivo	160.000
Šempolaj	340.000
Štandrež	5.100.000
Števerjan: župnija	570.310
slov. otroški vrtec	150.000
Zgonik	425.000
SKUPAJ	37.893.760

PRISPEVEK PO POSAMEZNIH DEKANATIH NA OSEBO

Visco	3.803 (+273)
Krmin	1.831 (+224)
Gradišče	1.298 (+291)
Štandrež	1.195 (+221)
Červinjan	1.118 (+441)
Ronke	971 (+86)
Gorica	946 (— 52)
Devin	861 (—)
Oglej	672 (+125)
Tržič	602 (+74)

Misijonski postni čas 1989

Letos poteka pod geslom »Kot kristjani smo solidarni z vsemi ljudstvi na svetu«. Misijonstvo je soudeležnost Cerkev v celoti in vsakega kristjana, ki jo sestavlja, pri božjem delovanju v svetu. To misijonsko prizadevanje pa zahteva:

■ *Osebno skupinsko življenjsko doživetje vstalega Kristusa.*

■ *Vsak krščenec in vsaka krščanska skupnost je misijonska. Zato morata biti soudeležena pri božjem odrešenjskem delu za svet.*

■ *Cerkev (kot krajevna skupnost in kot združenje različnih skupnosti) je v bistvu usmerjena v službo. Njena služba je oznanjevanje osvobajajoče božje besede (evangelizacija). Njena služba je tudi v reševanju celotnega človeka, katere koli narodnosti in kulture (promocija = pospeševanje človeškega napredka).*

■ *Solidarnost je soudeležnost pri duhovnem in tvarnem življenju vsakega človeka.*

■ *Goriška škofija živi za to solidarnost s svojo prisotnostjo pri evangelizaciji in pospeševanju človeškega napredka.*

Načini delovanja so raznovrstni. Najprej molitvena srečanja: mesečna misijonska maša, besedno bogoslužje, križev pot. Dalje osveščanje:

■ *Vzgoja k misijonski razsežnosti, značilni za kristjana.*

■ *Obveščanje o misijonskih dejavnostih s posebnim poudarkom na misijonskem prizadevanju naše škofije.*

■ *Iskanje osebja za misijonsko in prostovoljno službo.*

■ *Misijonski dnevi v tednu.*

■ *Posebna srečanja z misijonarji in odgovornimi predstavniki iz misijonskega središča.*

■ *Misijonske razstave.*

In ne nazadnje gmotna pomoč:

■ *Razna zbiranja.*

■ *Dan denarne pomoči.*

Letošnji načrt vsebuje razne posege. Najprej na področju evangelizacije:

■ *Pomoč krajevni duhovščini s posvojitvami.*

■ *Pripravljanje domačih katehistov v misijonih in njihovo podpiranje.*

■ *Gradnja novih kapel v misijonskih naselbinah ali obnova že obstoječih.*

■ *Ohranitev obojne misijonske postaje v Kossou in Nimbò.*

Nadalje pospeševanje:

■ *Tehnična poklicna šola v Kossou.*

■ *Središče za razvoj kmetijstva v Bobu.*

■ *Načrt za kmetijsko šolo v Bobu-Dioulassu (Burkina Faso).*

■ *Načrt za socialno-zdravstveno oskrbo v Sanzani (Mali).*

Pomembna je tudi zdravniška pomoč:

■ *Bolnišnica za gobavce v Manikròju in Dimbokrù.*

■ *Dispanzerji in središča družinske oskrbe v režiji redovnic Božje previdnosti.*

Poleg vsega omenjenega pa še:

■ *Pomoč goriškim misijonarjem po svetu.*

■ *Pomoč ob nujnih prošnjah.*

■ *100 izvodov sv. pisma vsakemu misijonarju naše škofije.*

■ *Duhovniki in redovniki darujejo za šolo v Kossou pri krizmeni sv. maši na Veliki četrtek 23. marca v goriški stolnici.*

■ *Dan misijonskih poklicev (za dečke in mladeniče).*

■ *Radijske in televizijske postaje.*

Goriški nadškof p. Bommarco ob svojem obisku v škofiji Bouaké

»MIVA«

je poslala še dva avtomobila

Avtomobil za misijonarja Ivana Štanta CM

»MIVA« je ustanova, ki oskrbuje misijonarje z motornimi vozili. Zadnje čase se je uveljavila tudi v Sloveniji. Tako so lani v Rogaški Slatini in v Mostah (Ljubljana) blagoslovili dva terenska avtomobila za misijone.

Sobota 24. septembra 1988 je bila misijonski praznik za farane v Rogaški Slatini. Po maši, ki jo je vodil mariborski škof Franc Kramberger, je bil blagoslov avtomobila, ki bo šel na dolgo pot k slovenskemu misijonarju Ivanu Štanta na Madakaskar.

V pridigi je škof omenil, da

ravno na večer te misijonske slovesnosti mineva 126 let od smrti svetniškega kandidata škofa A. M. Slomška. Tudi ta božji mož je vsaj trikrat zaprosil, da bi smel v misijone, pa mu niso ustregli. Zato je doma veliko storil za misijone. Pomagal je tudi prijatelju škofu Baragi, ki je misijonaril med Indijanci v Sev. Ameriki. Tako lahko tudi mi opravljamo svoje misijonsko poslanstvo doma s tem, da pomagamo misijonarjem. Sad takšnega prizadevanja je tudi terensko vozilo.

Pred cerkvijo je bil okrašen prostor, kjer je stal avto. Med blagoslovom vozila je sodeloval otroški pevski zbor.

V nedeljo 25. septembra 1989 pa so blagoslovili avtomobil v Mostah. V tej župniji so že od začetka zelo zavzeti za akcijo MIVE. Pod vodstvom katehistinje Mirjam Kelbič so otroci lani za Božič in Veliko noč izdelali voščilnice in jih prodajali po župniji. Ves izkupiček so darovali za misijonski avto. Blagoslov avtomobila, ki se ga je udeležilo veliko faranov, je močna vzpodbuda za nadaljnje misijonsko delo.

Obe slovesnosti sta otipljivi sad hvaležnosti Bogu za varno vožnjo. Še naprej naj se naša hvala kaže prek naše darežljivosti. Zato nadaljujmo: kilometer za kilometrom brez nesreče, dinar na dinar (lira na liro) za več skupne sreče.

Stane Kerin

Trije misijonarji se oglašajo

Prvi je **Stanko Pavlin SDB iz Hongkonga**. Takole razmišlja o usodi te britanske kolonije: »Te počitnice (1988) bi šel rad spet obiskat naše prijatelje na kitajski celini, toda to pot sem se odločil, da tega podviga ne tvegam, kajti v Hongkongu in v Kitajski je zelo napeto ozračje. Počakal bom na božične praznike. 15. avgusta bom spet šel k zdravniku na pregled in bom videl, kaj mi bo svetoval glede mojega nameravanega novega potovanja na celino. Dr. Humar iz Gorice mi piše, naj se vrnem na Primorsko, da bi tam še kaj pomagal na Goriškem. Če je sprememba zraka v prid mojemu nadaljnjemu zdravju, bom morda res kdaj šel. Izobraženci se izseljujejo iz Hongkonga, o čemer pišejo časopisi; ne le oni, ampak ljudstvo sploh je v skrbeh, kaj bo leta 1997, ko Hongkong preide v oblast rdeče Kitajske. Zdaj je v tem pogledu vedno manj optimistov, tudi jaz sem realist.«

Frančiška Novak iz Tajske pa poroča o slavnostih ob kraljevem prazniku. »Na Tajskem so se slovesnosti, o katerih nisem imela časa nikomur pisati, kar vrstile: Kraljeva 60-letnica ali kot tu pravijo pet ciklov življenja priljubljenega vladarja Bhumibola Adulyadej-Rama IX., kar je bilo 5. decembra 1887. Katoličani smo praznovali Marijino leto, ki ga bomo zaključili 14. avgusta v Velikem semenišču Lux Mundi, kjer bo posvečenje novih diakonov. Letos bangkoška škofija ni imela nobenega novomašnika, prihodnje leto pa se jih nekaj obeta, upamo. Julija so bile spet velike slovesnosti za kralja, ki je najdlje vladajoči vladar v tajski zgo-

dovini. Pred njim je imel to čast v 700 let dolgi zgodovini dežele kralj Chulalongkorn Rama V., ki je umrl leta 1910. Kraljeval je 42 let, absolutistično sicer, a izredno razsvetljeno. Deželo je vodil v napredek, v stike z Zahodom, njegovo kulturo in znanostjo. Odpravil je suženjstvo, odpiral je šole, tudi katoliškim je dal prosto pot, uvedel je pošto, telegraf, železnico. Sedanjega kralja, ki vlada pod ustavo in ministri, pa slavijo kot očeta ljudstva. Zanima se za vse, posebno še za uboge, in jim skuša lajšati življenje s praktičnimi načrti za dvig dežele.«

Iz kraja Lakota (Slonokoščena obala) piše **Pavel Bajec**. »S sestrami iz Fresca se vidimo od časa do časa, vendar so razdalje za to prevelike. Hvala Bogu, da je v deželi vedno več domačih duhovnikov, ki pa so še mladi in se šele uvajajo v pastoralno delo. Ker bosta v Frescu dva duhovnika, bosta soupravljala še eno župnijo. Duhovnikov pa je še vedno premalo, posebno ker je dela vedno več. Tudi sester primanjkuje. Spreobračanje ljudi gre počasi naprej, zato je treba veliko moliti za to misijonsko deželo.

Konec avgusta (1988) bom prestavljen v »Center za izobraževanje katehistov«. To bo precej drugačno delo, čeprav bom še vedno v pastoralni. Glavno delo pa bodo tečajji za katehiste, bodisi v Centru, bodisi po župnijah. Delala bova skupaj z nekim Francozom, ki je v tej službi že deset let. Skrbeli bomo tudi za izdajanje priročnikov. Nekaj jih bo v francoščini, nekaj pa v domačih jezikih. Izdajamo tudi škofijsko glasilo.«

Starosta slovenskih misijonarjev piše

Laični misijonar dr. Janez Janež (v sredi) z dvema svojima sodelavcema. Kot plačilo si je od uprave bolnišnice izgovoril hrano, stanovanje in cigarete

G. Andrej Majcen, bivši salezijanski misijonar na Kitajskem in v Vietnamu, živi sedaj pri sobratih na Rakovniku pri Ljubljani. Pred kratkim je pisal na uredništvo Katoliškega glasa. Iz njegovega pisma iztrgamo nekaj novic.

»Veselim se, da objavljate pisma in delite pomoč tudi našim salezijanskim in drugim misijonarjem. Iz Vestnika kamilijancev na Daljnem vzhodu sem fotokopiral priloženo sliko, na kateri vidite tri delavce iz bolnišnice St. Mary Hospital Lotung (Taiwan), ko jim je minister izročil najvišje priznanje za humanitarno delo med Tajvanci. Desno in levo dva sodelavca dr. Janeža, ki stoji na sredi z večno cigareto v roki. Saj se je s kamilijanci, ki vodijo bolnišnico, dogovoril, da mu za njegovo delo dajo stanovanje, hrano in cigarete.«

V nekem drugem pismu Majcen poroča:

»Dve naši vietnamski sestri Marije Pomočnice v Hongkongu sta dobili dovoljenje od vietnamske vlade, da lahko obiščeta svoje starše v Vietnamu. Sestri sta našli velikansko revščino, ki ju je pretresla v dno srca. Mi iz Hongkonga pošljamo kako pomoč, a je malo v sorazmerju z njihovimi potrebami...«

Neki vietnamski znanec poroča: »V mesecu septembru so v škofiji Xuan Loc dobili od vlade dovoljenje, da škof lahko posveti deset novih duhovnikov. Jaz pa sem že tri leta diakon, moj sobrat Cuong pa že deset, pa še nisva dobila dovoljenja, da bi smela biti posvečena v duhovnika...« [Diakon Janez Kich]

Drugo poročilo iz Vietnama pravi: »Leta 1975 so bile vse

šole podržavljene. Za redovnike in redovnice je nadškof Binh izprosil precej velik kos divjine v pragozdu, da ga ovrednotijo in spremenijo v rodovitno zemljo ter si pridelajo svoj vsakdanji riž. Po 12 letih se je divjina spremenila v svetočo pokrajino, kjer si razni redovi pridelujejo svoj vsakdanji riž...«

Kip sv. Petra apostola, izdelan v Grödnju (Val Gardena) na Južnem Tirolskem, ki ga je goriška škofija poklonila krščanskemu občestvu Nimbò Bouaké. Kip krasi sedaj novo zgrajeno prostorno cerkev, ki je posvečena prvaku apostolov

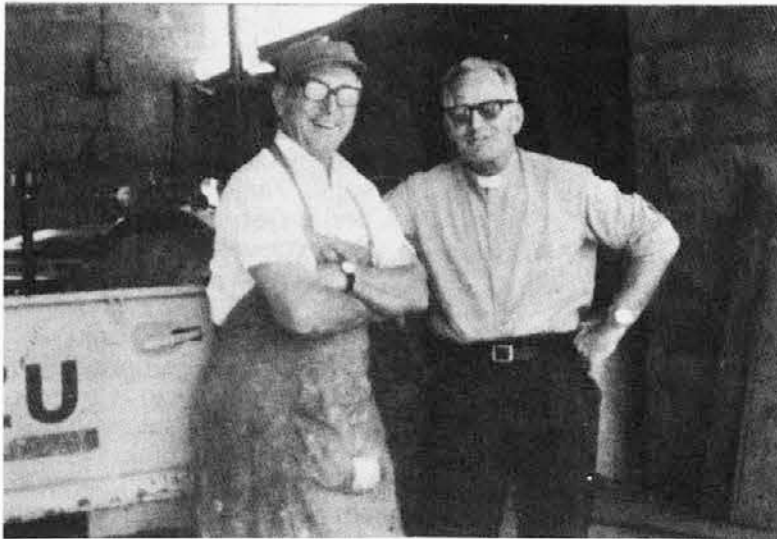
Iz Bocvane

»V teh mesecih tudi mi zelo molimo za dež. Nekje je že padel, a zelo skromno. Pozno je že, polja bi sedaj že morala biti vsa zelena, posejana s koro, ovsom in drugimi pridelki. Upali smo, da je lansko deževje zaključilo sedemletno deževno sušno dobo, in še zmeraj upamo, toda znaki niso najboljši,« piše s. Zora Škerlj 14. januarja. Upajmo, da je v tem času dež namočil suho bocvansko zemljo.

Pavel Bajec, duhovnik kopske škofije, krščuje zamorskega otroka

Oče desetih otrok: laiški misijonar

Laiški misijonar, oče desetih otrok, Rudolf Kus in jezuit Lovro Tomažin

Medtem ko imamo v Zambiji že dolgoletno tradicijo laiških misijonark, saj sta tu medicinska sestra Barica Rous in profesorica Kristina Mlakar, moških laiških pomočnikov ni bilo.

Začelo se je, ko so obiskali Zambijo ljubljanski nadškof Suštar, msgr. Kopenig in Marko Vilfan, nekdanji laiški misijonar. Potožil sem, da vsi škofjski duhovniki in laiški misijonarji odhajajo na Madagaskar, v Zambijo pa nihče. Kopenig je mojo željo sporočil Francu Sodji v Kanado. Kmalu nato se je pri njem zglasil Rudolf Kus, ki je želel nekaj časa delati v misijonih. Poslali so mi njegov naslov. Dogovorila sva se o vsem potrebnem, preskrbela dokumente in novi laiški misijonar je pristal v Lusaki 7. junija 1988.

Rudi Kus je bil rojen leta 1920 na Igu. Po vojni se je preselil na Koroško, leta 1948 pa v Kanado. Je poročen in ima deset otrok, ki so v glavnem tudi že poročeni. Po poklicu je gradbenik in mizar v pokoju. Sam pravi: »Bog mi je že tolikokrat čudežno rešil življenje, da bi se mu rad z delom v misijonih vsaj malo zahvalil.«

Takoj po prihodu v Lusako je začel z delom. Pri domu duhovnih vaj je zgradil mizarstvo delavnico. S seboj je prinesel sedem ročnih mizarstvih strojev. Njegovo glavno delo bo izdelava pohištva za kapelo in za dom duhovnih vaj.

Rudi Kus je tudi dober kristjan. Vsak dan hodi k maši in k zakramen-

tom. Živi z nami v jezuitskem noviciatu. Zelo sem hvaležen za tako izredno pomoč njemu in vsem, ki so botrovali njegovemu prihodu v misijone. Priporočam ga v molitev in v zgled.

Lovro Tomažin, jezuit

Misijonarji

zaslužijo zaupanje

Angleška televizijska mreža BBC je napravila raziskavo, kako je s pomočjo, ki jo številne države razvitega sveta pošiljajo državam Tretjega sveta; med temi je tudi Italija. Izid je bila ugotovitev, da samo 30% namenjenega denarja pride res do potrebnega ljudstva, 70% pa se »izgubi«, deloma že v domači deželi darovalki, deloma pa v žepih uradnikov in drugih v »obdarovanih« deželah. Veliko blaga gre po zlu tudi zavoljo nemarnosti na obeh straneh.

Ista televizija pa poudarja, da je najbolje pomoč zaupati misijonarjem, da zares pride v korist potrebnim v Tretjem svetu.

Lani 26. decembra je učiteljica Terezika Srebernič, doma iz Števerjana, pred odhodom v zahodnoafriško državo Mali kot prostovoljna misijonska delavka prejela iz rok škofovega vikarja za slovenske vernike v goriški škofiji v stolnici misijonski križ in sv. pismo.

P. Gennaro Cardarelli (levo) in mladi goriški duhovnik Michele Stevanato pri somaševanju v Nimbò (Slonokoščena obala). P. Gennaro, Napolitanec po rodu, je najprej deloval 20 let v Amazoniji (Brazilija) kot član misijonske družbe PIME, pri 50-tih letih svojega življenja pa se je odločil pomagati goriški nadškofiji pri ustanavljanju njenega afriškega misijona. Leta 1972 ga že najdemo v Kossou, tri leta nato pa v Nimbò, kjer je ostal do 31. januarja letos, ko ga je zahrbtna bolezen prisilila, da se je dokončno vrnil v Italijo

Venceslav Rijavec, doma iz Grgarja, posvečen v Argentini leta 1951 v slovenskem semenišču v Adrogué, se je nato odločil za delo v južnoameriški državi Ekvador. Goriški Misijonski center ga stalno podpira. Lani je prišel v Gorico in prejel 3.000.000 lir za potrebe svoje župnije. Po povratku je s tem denarjem poskrbel za klopi in oltarje v raznih kapelah, kjer miša in vernikom povedal, kje je prejel denarno pomoč. Na sliki ga vidimo v družbi prvoobhajancev.

■ V Vietnamu večina bogoslovcev ne more priti do posvečenja, ker vlada tega ne dovoli. Kaj storiti? Ali iti v katakombe, kot so to storili prvi kristjani, ali pa čakati boljših časov. Morda bo odjuga med ZDA, Kitajsko in Sovjetsko zvezo tudi vplivala na verske razmere v Vietnamu. V Saigonu obstaja semenišče za 40 bogoslovcev, ki ga je rdeči režim »poskusno« dovil. Studij naj bi trajal šest let, zadnjo besedo o posvečenju bogoslovcev pa bo izrekla vlada. In to je za komunizem verska svoboda.

■ Vsaka krajevna Cerkev naj bi bila tudi misijonska. Tega se zavedajo tudi mlade Cerkev v misijonskem svetu. Filipini, ki so v Aziji edina katoliška dežela, svoje misijonarje že dolgo pošiljajo v Latinsko Ameriko in Afriko; Japonska jih pošilja zlasti v Brazilijo, kjer živijo številni japonski izseljenci. V tujini deluje kar 350 japonskih duhovnikov in redovnic. Indijski misijonarji delujejo predvsem v Sudanu, kjer je klima za Evropejce precej težka. Tudi Južna Koreja se je odločila, da bo začela svoje duhovnike pošiljati v misijonske dežele.

Paolo Zuttion iz S. Vito al Torre (na levi) je zadnji škofjskih duhovnikov, ki je odšel v misijon Kossou v Slonokoščeni obali in se pridružil drugemu škofjskemu duhovniku Francu Dariu. Zuttion je sedmi goriški duhovnik od leta 1973, ko je naša škofija začela pomagati škofiji Bouaké

Srebrni jubilej tednika „Voce Isontina“

Italijanski škofijski tednik »Voce Isontina« praznuje letos srebrni jubilej izhajanja. Začel je namreč izhajati pred 25 leti na pobudo takratnega nadškofa msgr. Andreja Pangrazia. Do tedaj so si italijanski verniki najprej pomagali s prilogo pri tržaškem tedniku »Vita Nuova«, nato z listom »Voce Diocesana«, ki je bil nekako glasilo nadškofije in zato nekoliko vezan pri svojem pisanju. Da bi bili bolj prosti, so začeli izdajati nov tednik »Voce Isontina«, kot katoliško usmerjen tednik, toda ne več glasilo škofije. To velja pravzaprav za vse številne katoliške tednike v Italiji, ki jih je kakih 120.

Prvi urednik je bil msgr. Maffeo Zambonardi, za njim pa je pred desetimi leti prevzel odgovornost don Renzo Boscarol, ki je plodovit članekar in razgiban časnikar. Svoj list je dvignil na dokaj visoko raven in zlasti to, da ga je »osvobodil«

pretesnih vezi na uradno Cerkev in tudi na kakršno koli politično stranko ali skupino.

Vsled tega je »Voce Isontina« včasih polemična oz. kritična do raznih strank, tudi do Krščanske demokracije v naši deželi. To je morda krivo, da v soboto, ko je bila uradna proslava jubileja, ni časopisu čestitalo nobeno krajevno glasilo. Zastopnik odsotnega deželnega predsednika Biasuttija odbornik Brancati je sicer bil navzoč, ni pa nič spregovoril, kar ni njegova navada. Sodimo, da je takšna neodvisnost od političnih strank listu »Voce Isontina« in njegovemu uredniku samo v čast.

V soboto 25. februarja je torej bilo uradno slavje jubileja v dvorani »Peter Cocolin« v bogoslovnem semenišču. K slavlju je prišlo prav lepo število ljudi iz mesta in iz cele Furlanije. Navzoče je pozdravil in nato vodil srečanje prof. De Vito, predsednik upravnega odbora. Spregovoril pa je najprej urednik Renzo Boscarol.

Orisal je pota italijanskih katoliških tednikov od časa stare Avstrije prek obdobja fašizma (Idea del Popolo) do vojne dobe. Poudaril je, da je »Voce Isontina« glasilo škofijske skupnosti za ljudstvo in njegove stiske ter potrebe.

Slavja se je udeležil tudi msgr. Gilberto Donini, predsednik vsedrjavne zveze katoliških tednikov (FISC), ki je čestital listu »Voce Isontina« ter se spomnil tudi »Katoliškega glasa«, ki obhaja 40-letnico izhajanja.

Sledili so pozdravi časnikarskih združenj; v slovenščini in italijanščini je v imenu »Katoliškega glasa« čestital K. Humar. Oglasil se je tudi g. nadškof Bommarco, ki se je zahvalil prvemu uredniku msgr. Zambonardiju in sedanjemu g. Boscarolu.

Srečanje se je zaključilo z izročitvijo originalne grafike tistim poverjenikom, ki so se posebej odlikovali pri širjenju časopisa; grafika je delo Ameriga Visintinija.

Ob tej priložnosti je bila pripravljena tudi posebna razstava: 25 let lista »Voce Isontina«. Slavje so zaključili z napitnico v obrednici semenišča.

Prejšnji teden, v petek 24. februarja so jubilej proslavili tudi s koncertom v cerkvi sv. Karla. Nastopila sta zbor S. Ignazio iz Gorice ter zbor Lorenzo Perosi iz Fiumicella.

Našemu kolegu tedniku »Voce Isontina« kličemo: VIVAS, CRESCAS, FLOREAS! Naj živi, raste in cvete!

Slovenci po svetu

Sožalno pismo družini dr. Tineta Debeljaka

Ob smrti dr. Tineta Debeljaka v Buenos Airesu, vodilnega slovenskega kulturnega in narodnega predstavnika, je poslal tajnik Slovenskega narodnega odbora dr. Ludovik Puš z ženo Minko pokojnikovi ženi Veri in otrokom naslednje sožalno pismo:

Ob odhodu vašega moža in očeta s tega sveta vam pošiljam izraze globokega in iskrenega sožalja. Prosim neskončno pravičnega Sodnika, da bi obilno povrnil njegovi duši z večnimi darovi za vse, kar je dobrega storil za svoj narod in domovino, pa tudi za Njegovo čast in slavo.

Nam se pa podirajo stebri, in kaj bo še ostalo? Kajti odšel je Mojzes slovenske misli in besede, ki je z vrha gore narodne književnosti učil in bodril ter kazal smeri v bodočnost slovenske kulture.

Molimo zaupno, da bi žlahtni sadovi njegovega ogromnega dela za narodno in kulturno rast naroda ne šli v pozabo in v nemar, ampak dozoreli v zaželeno jed in pijačo prihodnjim rodovom.

Dr. Tine Debeljak naj postane simbol in zgled nepotvorjene ljubezni in popolne predanosti za ohranjanje jezika in ljudskih izročil. Prišel bo čas, ko bo ime Tine Debeljak postalo sinonim imena Slovenec.

In vendar je ta zaslužni mož umrl kot preganec v tuji deželi, njegovo truplo krije tuja prst, ko v rodno zemljo ni mogel iti počivati, branila mu je v domovini tuja učenost, ki jo je odklanjal.

Nekoč bo vse izravnano, le velika dela bodo ostala kot svetla spomenik velikega Slovenca.

Naj bi moje mesede pomagale ublažiti bolečine ločitve in slovesa, dokler se spet ne snidemo nad zvezdami, kakor poje pozabljen pesem.

Z GORIŠKEGA

Sovodnje

Dramska skupina KD Sovodnje je v soboto 25. zvečer in v nedeljo 26. februarja popoldne uprizorila izredno napeto kriminalko Roberta Thomasa »Osem žensk«, ki je gledalce zelo zadovoljila, saj je bila igra podana živahno, prepričljivo in doživeto. Dvorana Kulturnega doma je bila obakrat do kraja zasedena. Igralke moramo tudi pohvaliti za skrbno izgovarjavo.

Sam naslov igre pove, da gre za osem žensk, ki se znajdejo v isti hiši in se druga drugo obtožujejo zaradi umora družinskega očeta oz. moža. Nerađi bi ocenjevali nastop posameznih igralk, saj so se vse zelo potrudile, vendar bi še posebej poudarili vlogo žene in matere Gaby (Dorjana Devetak), hčerk Suzan (Vesna Tomšič) in Catherine (Tanja Hmeljak) in Pierrette (Nadja Fajt), sestre umorjenega moža. Razplet kriminalne zgodbe pa je povsem nepričakovan, a ga zamolčimo, saj upamo, da bodo nastopajoče igrice še in še ponovile.

Poleg omenjenih igralk so še nastopile Ljubica Butkovič, Ivana Butkovič, Vilma Butkovič in Nada Devetak. Režiser je bil Emil Aberšek, preprosto, a učinkovito sceno pa sta pripravila Emil Tomšič in Emil Aberšek.

— ak

Cestitamo!

Na filozofski fakulteti pedagoške smeri v Trstu je v torek 28. februarja pri prof. G. Cappellariju diplomirala

MARINKA ČERNIC

iz Steverjana z diplomsko nalogo: »Medsebojni vpliv dveh jezikov v postopku umevanja pisnega sestavka«. Ob tem dogodku ji iskreno čestitajo

Svojci

Pridružujejo se tudi prijatelji, deklški zbor »Alenka« iz Steverjana in mešani cerkveni zbor od istotam ter vse župnijsko občestvo.

Ronke

V soboto 25. januarja sta SKRD Jadro in slovenska komisija pri večnamenskem kulturnem središču v Ronkah z drugič skupaj pripravila Prešernovo proslavo.

Priložnostni govor je imel po pozdravnem nagovoru predsednice Aleksandre Devetakove dr. Filibert Benedetič, nakar je nastopil pod vodstvom Ivana Tavčarja moški zbor »F. Venturini« od Domja pri Trstu. Dodal je, izzvan od navdušenega aplavza, še dve pesmi. Vmes pa je zaigral harmonikar Corrado Rojac. Na koncu je bila predstavljena druga številka društvene biltena. Proslava se je potem nadaljevala ob družabnem razgovoru. - K. M.

★

Slovenski center za glasbeno vzgojo »E. Komel« v Gorici vabi na notranji nastop gojencev, ki bo v soboto 4. marca ob 19.30 v Katoliškem domu.

Slov. kult. rekreat. društvo »Jadro« vabi na predavanje, ki bo v petek 10. marca ob 20. uri na sedežu društva v Romjanu. Dr. Pavel Medvešek iz Nove Gorice bo govoril o »Uporabi zelišč v ljudski medicini in kuharski dejavnosti«.

Opravičilo dopisnikom. Ker se je pokvaril stavnji stroj v trenutku, ko bi morali list sestaviti po straneh, nekaterih dopisov in člankov, ki so prišli v torek popoldne in popoldne, nismo mogli več postaviti. Na vrsto bodo prišli prihodnjic. Prosimo za razumevanje.

Mladinska sekcija SSK pred svojim kongresom

Pred kongresom stranke Slovenske skupnosti, ki bo 9. aprila, se je tudi Mladinska sekcija Slovenske skupnosti odločila, da priredi svoj deželni kongres. Mladinci SSK ga bodo imeli v nedeljo 5. marca na Pomorski postaji v Trstu. Pred tem pa sta se, oz. se bosta na občnem zboru sestali še obe pokrajinski sekciji, goriška in tržaška.

Ze pred zadnjim kongresom, ki je bil leta 1985 v Nabežini, je v stranko in njeno Mladinsko sekcijo stopila skupina mladih, ki so želeli aktivno poseči v razvoj zamejske politične stvarnosti. Stranka SSK je tej želji znala prislusniti in dala mladincem vso avtonomijo in podporo. Hkrati pa jih je široko sprejela v svoje vodstvene organe, kjer so vseskozi odigrali in odigrajo pomembno vlogo pri oblikovanju strankinih stališč in izbir.

Mladinska sekcija SSK, čeprav deluje na popolnoma amaterski ravni in nima ne profesionalnih članov oz. funkcionarjev, ki bi bili tako ali drugače plačani, ne zadovoljivih sredstev za svoje delo, si je v letih prav z delom, originalnimi idejami in pobudami uspela pridobiti velik ugled v stranki in izven nje. Po trditvah vodstva stranke je bilo sodelovanje mladih, zlasti v nekaterih težjih trenutkih, nenadomestljivo.

Člani Mladinske sekcije pa so pripomogli, da so ideje, ki predstavljajo bistvo »ideologije« Slovenske skupnosti, postale bolj dovtetne za mladega človeka. Od tu verjetno tudi večji odziv prav s strani mladih, ki se sicer skoraj že utrujeni od nepretrganega in neuspešnega »boja za globalno zaščito«, zaskrbnjujoče odmikajo, iščejo drugačnih interesov, medtem ko narodna zavest upada.

Med mladimi se kljub temu širi zavest, da je to, kar Slovencem v Italiji manjka, enotnost. Znano je, da smo zelo zavzeti za ta pojem, vendar se pa prav takrat, ko imamo priložnost, da enotno kaj dosežemo, porazgubimo po vsemogočih strankah, gibanjih in frakcijah, t.j. na volitvah. Vsi slovenski kandidati se v bistvu zavzamejo za iste reči, imajo kar se da sličen program, ni pa se še zgodilo, da bi svoje zahteve uresničili na najenostavnejši način, z enotnim volilnim nastopom. To je edino pravo in učinkovito uveljavljanje pojma, za katerega se vsi ogrevamo, toda ko bi ga morali uresničiti, lepo vsak zavije levo, desno in kdo ve še kam.

Konec koncev pa je tako razmišljanje pravzaprav le stvar logike oz. enostavnih računov. Koroški rojaki so to že spoznali in se predstavljajo z enotno listo. Mladinska sekcija SSK si kot cilj zastavlja podobno rešitev.

Pokraj. tajništvo SSK o sedanjem političnem položaju v Trstu

Na zadnji seji je omenjeno tajništvo obravnavalo potek priprav na tržaški pokrajinski kongres stranke, ki bo, kakor smo že javili, 11. marca v športno kulturnem centru v Zgoniku, predvsem v zvezi s kongresni sekciji. Na teh so nekatere že opravile svoj kongres, druge so ga že programirale.

Večji del seje pa je bil posvečen kampanji, ki so jo začele nekatere stranke in neki nacionalistični krogi v Trstu po izjavi ministra Maccanica, da bo vlada v nekaj tednih pripravila in predložila zakonski osnutek za zaščito slovenske manjšine v Italiji.

Ta kampanja prihaja do izraza s sestanki, razgovori, telegrami, telefonskimi pozivi in resolucijami, kjer se trdi, da je slovenska manjšina najbolj zaščitená manjšina v Evropi, se prikazuje nevarnost bilingvizma in nevarnost privilegijev za manjšino. Ti krogi tudi zahtevajo, da pristojno ministrstvo da zadevni osnutek na vpogled občanom, izvoljenim predstavnikom ter političnim in družbenim silam, da o njem povedo svoje mnenje.

Ta protislovenski val, že nekaj časa prisoten na Tržaškem, ki se izraža tudi z izločanjem slovenskih predstavnikov iz upravnopolitičnih teles in javnih ustanov ter z gonjo proti slovenskemu jeziku, je zajel večino koalicijskih strank. Nujno je zato, da prizadeta manjšina podvzame protikupe.

Tajništvo SSK pripravlja dokument, ki ga bodo izvoljeni predstavniki predložili v izvoljenih telesih, v katerem pobija protislovenska stališča in zahteva spoštova-

nje priznanih pravic in obveznosti, katere izhajajo iz republiške ustave in mednarodnih pogodb.

Gostovanje moskovskega gledališča

V sodelovanju z Združenjem za kulturne stike Italia-Urss je SSG uspelo organizirati gostovanje moskovskega Teatra Studio Jugozapadnaja, ki se po večdnevnom gostovanju po ZDA, vrača v domovino.

V tržaškem gledališču bodo gostovali v soboto 4. marca ob 20.30 z Gondonijevo komedijo »Krmarica Mirandolina« v nedeljo 5. marca ob 20.30 pa s komedijo N. V. Gogolja »Ženitev«.

Teater studio jugozapadnaja je bil ustanovljen leta 1976. Ustanovitelj in sedanjí direktor in režiser je Valerij Beljakovič. Leta 1985 je Teater (ki nosi naziv po lokalnem metruju, ki pelje v ta predel) bil priznan za Ljudsko gledališče, naknadno pa je prejel priznanje moskovskega Konsomola, ki je igralce razglasil za profesionalce.

Tokrat bo prvič nastopilo v Italiji in kot prvo bo obiskalo prav naše slovensko manjšinsko gledališče. Ni potrebno še posebej poudariti tega gostovanja.

A. R.

Milje

Natečaj za učence, dijake in študente slovenskih šol iz občine Milje. Razpisuje ga Društvo Slovencev miljske občine pod naslovom »Zanimanje in poklici naših ljudi, ki jih danes ni več«.

Spis naj vsebuje opis in izvorno ime zanimanja ali poklica, njegovo delovanje in korist, orodja in uporabljene snovi (materiala), pripomočke, čemu je služil, kakšen je bil vložen trud in zaslužek ter kako je bil razširjen med ljudmi. Mogoče je še ostal spomin, kako je bil neki poklic upoštevan in cenjen ter kakšne govorice so se o njem širile med ljudmi, mogoče pa tudi razne duhovite zgodbe. Upoštevana bo tudi risba samega dela in orodja (kar pride v poštev za 1. in 2. razr. osn. šole).

Rok za izročitev spisov oz. izdelkov zapade v sredo 31. maja ob 20. uri. Učenci naj jih izročijo svojim razrednikom ali zastopniku Društva ali vratarju Slovenskega šolskega centra v Miljah, ul. D'Annunzio 62 vsak dan razen sobote ob 7.30 do 17. ure. Temu lahko izročijo svoje izdelke tudi dijaki in študenti, posebno če ni na zavodu ali šoli nikogar, ki bi te izdelke prevzel.

Solidarnostna akcija za obnovo bolnišnice »Franje«

V noči od 7. na 8. januar letos je zemeljski usad v soteski pri Novakih nad Cerknim zgrmel na znamenito partizansko bolnišnico »Franjo« in njene objekte, jih

delno porušil, delno močno poškodoval, uničil del zgodovinsko dragocenega inventarja ter zasul vse dostope v bolnišnico, slapove in mostičke.

Ta bolnišnica je v Evropi edinstven zgodovinski in kulturni spomenik, pričča velikega boja malega naroda za svobodo, pričča človekoljubja zdravnikov, bolničarjev in vseh, ki so v teku narodnoosvobodilnega boja skrbeli za ranjene in bolne borce, jim s skrajno požrtvovalnostjo reševali življenja ter lajšali trpljenje v najtežjih, često nemogočih pogojih. Skozi njo je šlo okrog 800 slovenskih, predvsem primorskih borcev ter borcev drugih jugoslovanskih narodov, med njimi tudi 80 pripadnikov drugih narodnosti, predvsem Italijanov, Rusov, Francozov, Angležev, Američanov in celo en nemški vojak. Zato je bolnišnica »Franja« ne le slovenski, marveč mednarodni spomenik.

Obnova bolnišnice »Franje« ali vsaj njena povrnitev v čim bolj pristno prvotno obliko je zato stvar najširše solidarnosti vseh, ki verujemo v ideale svobode in humanizma. Obnovitvena dela bodo zahtevala ogromna finančna sredstva. Pozivamo slovensko javnost in Italijo, njene organizacije in ustanove ter vse ljudi demokratične miselnosti, da se odzovejo in pridružijo zbiranju denarnih prispevkov za obnovo tega objekta. V ta namen so pri slovenskih denarnih zavodih na Tržaškem in Goriškem odprti tekoči računi.

Prispevke sprejemajo Tržaška kreditna banka, Hranilnica in posojilnica na Opčinah, Hranilnica v Nabežini, Hranilnica in posojilnica v Doberdolu in Sovodnjah, Kmečka banka v Gorici kakor tudi drugi, ki se pridružujejo tej pobudi.

■ Vatikanski radio je objavil, da so oblasti sovjetske republike Letonske spet dovolile izhajanje katoliškega časopisa »Katal Dzeive« (Katoliško življenje). Ukinitelj je bil leta 1940, ko si je Moskva Letonsko nasilno priključila. Glavni urednik lista je postal pomožni škof v letonski prestolnici Rigi Wilhelm Nukss, list pa bo zaenkrat imel naklado 30.000 izvodov.

Smrt zagrebškega pomožnega škofa

Po daljši bolezni je umrl v Zagrebu v starosti 69 let jezuitski duhovnik Mijo Škvorc, ki je bil od leta 1970 eden od dveh pomožnih škofov zagrebške nadškofije. Bil je izredno cenjen kot govornik, ploden pisec, zelo priljubljen med mladimi, bavil se je tudi z leposlovjem in pesmimi. V letih 1963 do 1969 je v »Glasu koncila« priobčil nad sto člankov, vodil filmski kotiček, urejal rubriko o slavni spreobrnjenjih in objavil tudi dve zajetni knjigi »Vera in nevera« (1976) in »Jeruzalem ali Antiohija« (1988). Kot pogumen pričevalec za Kristusa je tudi on prebil v zaporu v Stari Gradški dve leti.

Bil je ves čas iskren prijatelj Slovencev in vedno z zanimanjem spremljal dogajanja v slovenski Cerkvi. Vse sogovornike je znal osvojiti s svojo človeško in duhovno širino ter z zdravim krščanskim optimizmom.

MLADINSKA SEKCIJA SLOVENSKE SKUPNOSTI

vabi na

3. DEŽELNI KONGRES

NA POMORSKI POSTAJI V TRSTU
KI BO V NEDELJO 5. MARCA OB 15,30

ŠE O KATOLIŠKEM TISKU

(KOLIKO SLOVENCA SMO)

O praznovanju »Katoliškega glasa«, njegovih 40. letnici, je utihnilo in počasi bomo pozabili tudi na članke, ki smo jih brali v »debelejši« številki. Praznoprav v zvezi s tem nisem hotela napisati nobene misli ali pohvale (čeprav bi jo in jo še zaslužilo), ne morem pa pozabiti tožb sodelavcev, kako število naročnikov upada in ugotovitve, da je bralcev vedno manj. Zato si malo izprašajmo vest. Vsi: tisti, ki že prejemale »Katoliški glas« in tisti, ki se jim zdi »škoda« 40.000 lir.

Usoda VSEH zamejskih listov in revij je ista: premalo podpore, premalo spodbude, skratka nezanimanje. Ja, MORAMO pač imeti svoj časopis; da bi pa kaj zanj naredili, to ni več naša skrb. Čigava pa potem? Ko ne bo ne tebe ne mene, tudi časopis ne bo potreben. Ste že kdaj razmišljali o tem? Slišala sem o grozljivih številkah med poverjeniki in strah v glasu urednikov, ki tudi niso več najmlajši.

Kaj bi se dalo konkretno narediti, saj »prazne slame« je že pri drugih razgovorih dovolj?

Kolkokrat razmišljamo in ugibamo, kaj bi sorodniku, znanцу, prijatelju poklonili za ta ali oni praznik. Nazadnje je darilo nepotrebno in še drago povrhu. Mar mu ne bi naročili »Katoliški glas«, če ga še nima? Darilo je ponavadi enkratno, morda ga drugi dan že ne potrebujemo več, časopis pa bi v hišo prihajal teden za tednom, 50-krat v letu.

Ste kdaj pomislili, da že za eno večerjo plačate toliko kot je celoletna naročnina in se vam ne zdi preveč? Kako to usklajujete s svojo vestjo, kako s trditvijo, da ste Slovenec?

Na drugem koncu pa se peščica ljudi trudi za ohranitev NASEGA jezika, prinaša nam še tople novice iz domačega in daljnega okolja. Dolžni smo jih podpirati, saj mora biti vendar tudi naš ponos, da imamo kot »majhen« narod svoj časopis.

Zelim vam veliko veselja ob prebrljanju našega časopisa, srečna pa bom, če se bo kdo, ki do zdaj še ni bil (ali je iz kakršnegakoli vzroka prenehal biti) naročnik, ob branju teh vrstic »zbudil« in to postal.

R. B.

KATOLIŠKI GLAS
list za kritične bralce

GORIŠKE NOVICE

Prvo letošnje teološko predavanje

Tudi letos je duhovnija sv. Ivana v Gorici poskrbela za teološka predavanja v Katoliškem domu, ki so vsako leto v postnem času. Prvi je v četrtek 23. febr. nastopil dr. Ivan Stuhč, profesor moralke v mariborskem bogoslovju. Naslov predavanja je bil: »Od pogreba stare do krsta nove kulture«. Udeležba je bila zelo lepa, tudi mladi so bili številno zastopani.

Predavatelj je najprej posegel v čase sedemdesetih let. Dejal je, da se je tedaj zdelo, da bo dialektični materializem osvojil svet. Kultura, ki pomeni vse tisto, kar pride iz človeka, se je osredotočila v besede: raziskovanje, razvoj, napredek. Seveda taka kultura Boga ne potrebuje. Človek občuduje samega sebe, se čuti samozadostnega. Posledica je sekularizacija, odstranitev Boga iz družbe. Ta dialektični materializem je v pokoncilskem času kot nekaj razredni boj prodril tudi v Cerkev in se kaže v oporečnosti do cerkvenega načelstva. Stara kultura je tudi človeku dala lažen občutek neodvisnosti, dejansko pa je njegovo osebnost zaslužila, ne da bi se tega sploh zavedel.

Počasi pa je prišlo glede tega do reakcije. Najprej so se mnogi zavedli, da sedanja kultura ogroža naravo in mir. Nastala so razna ekološka in mirovna gibanja. Toda, ker so gradila zgolj na človeku, so se izkazala za dostikrat sebična in neiskrena. Tako spet prihaja do veljave kultura, ki ima svoj izvor v evangeliju, v skrivnosti križa in temu sledeči vstajenski resničnosti. Odkriva se, da ni vsak napredek dober, oz., da mnogi napredka ne znajo prav rabiti. To tudi ugotavlja sv. oče v zadnji socialni okrožnici.

Predavatelj je nato prešel na razmere v Sloveniji. Tudi tam se ruši mit kulture iz sedemdesetih let. In zanimivo je, da ga rušijo prav tisti, ki so iz nje zrasli. Skoro osupljajoče je, da je Spomenka Hribar prehitela tiste iz krščanskih vrst. Duh pač veje, koder hoče. Zelo poetično in privlačno je nato dr. Stuhč ta »krst nove kulture« ponazoril z Bogomilo iz Prešernovega »Krstu pri Savici«, ki je s svojo odpovedjo zmagala nad Valjunom in tudi Črtomirjev poraz spremenila v zmago. Pri tem je naredil čudovit hvalospjev krščanski ženi, ki bo nositeljica nove kulture, kakor je že bila v preteklosti.

Razprava na koncu predavanja je še marsikaj osvetlila in dopolnila. Važna je bila predvsem misel, da mora mladi krščanski rod ob pomoči duhovnikov iti predvsem na globoko in gojiteljivo duhovnost, če hoče iz sebe ustvariti nove močne osebnosti, ki bodo pogumno nastopile v sedanji družbi in jo znova prekrvasile s krščanstvom.

J. Jk.

V okviru kulturnih izmenjav s slovenskimi skupnostmi v Evropi prireja

Zveza slovenske katoliške prosvete razstavo slovenske slikarke, ki živi in deluje v Parizu

MARJANCE DAKSKOFLER SAVINŠEK
Gorica, Deželni avditorij od 11. do 18. marca 1989.

Urniki razstave: ob delavnikih od 10,30 do 12,30 in od 17,30 - 19,30, v nedeljo od 10,30 - 13. ure, v ponedeljek zaprto.

Odpriete razstave je v soboto 11. marca ob 18. uri.

Pomembno srečanje goriških duhovnikov na Mirenskem Gradu

Medtem ko so stiki na politični, gospodarski, kulturni, trgovski in športni ravni na obeh straneh meje med obema narodnostima že vrsto let nekaj običajnega, pa tega do sedaj ni bilo zaznati med slovensko in italijansko govorečimi duhovniki. Lansko skupno romanje na Sv. goro pa je s strani italijanskih sobratov sprožilo pobudo, da bi se tudi duhovniki začeli redno srečavati.

Do prvega takega srečanja je prišlo v četrtek 23. februarja na Mirenskem Gradu. Šlo je predvsem za duhovnike goriške in novogoriške dekanije, prišli so pa še drugi, ki delujejo ob meji, skupaj 45, kar je bilo za prvič kar lepo število.

Ker je bila gostitelj novogoriška dekanija, je vse prisotne pozdravil njen dekan dr. A. Vetrli iz Vrtojbe, meditacijo v obeh jeziki pa je podal duhovni vodja ljubljans-

skega semenišča Joško Benedetič. Izhajal je iz besed sv. Pavla, da je ljubezen dolžnost. Nalagata nam jo sv. krst in duhovnikom mašniško posvečenje; nalaga nam jo tudi skoro dvestoletna pripadnost goriški nadškofiji in svetišče na Sv. gori, ki nas druži že 450 let. Oviru za ljubezen je moj bližnji, ki je drugačen po jeziku, rasi, barvi kože, po mišljenju. Ta zid je treba nujno podreti, saj nas ločuje. Za to pa je potrebno spreobrnjenje, osebno in skupnostno. Razviti moramo duha solidarnosti. Govornik je navedel misel grško-katoliškega patriarha Maksima IV., ki je na zadnjem koncilu večkrat poudaril: »V prijateljstvu je zmaga!« Spomnil je tudi na nedavni dokument papeške komisije »Mir in pravičnost«, ki odločno odklanja vseh vrst ločevanja ter zlasti kristjane poziva, da logiko prezira in zapostavljanja nadomestijo s kulturo in duhom bratstva. Koliko bolj vse to velja za duhovnike!

Po kratkem premoru je bila polurna adoracija v svetišču. Pelo in molilo se je v latinščini, slovenščini in italijanščini. Sledil je razgovor, pri čemer je prišlo do raznih pobud. Dr. Maghet je poudaril, da tudi furlanščine ne bi smeli zapostaviti, saj je jezik številnih duhovnikov goriške nadškofije. Na koncu so se vsi udeleženci fotografirali; preden pa so se razšli, so bili povabljeni še na zakusko v hiši duhovnih vaj. Vsekakor uspelo srečanje, ki naj se redno ponavlja!

J. Jurak

Seja goriškega pokrajinskega sveta SSK

V Gorici se je sestal pokrajinski svet SSK, ki ga je sklical in vodil pokrajinski predsednik Branko Cernic. Večina razprave je potekala v zvezi z nastalo krizo na goriški občini, kjer je SSK prisotna v ožjem odboru z odbornikom dr. Andrejem Bratužem.

Kriza je kot znano nastala zaradi izstopa socialističnega predsednika Del Bena, ki je to storil po navodilu svoje stranke, katera zahteva večjo težo v odboru. O stanju je na drobno poročal pokrajinski tajnik Marjan Terpin, ki je tudi seznanil zborovalce s pogojem, ki so že stekla med strankami. Kaže, da rešitev nastale krize ne bo lahka, posebno zaradi nasprotujočih si stališč dveh socialističnih strank, to je PSI in PSDI.

Naša stranka bo skušala vplivati čim bolj pomirjevalno, saj moramo priznati, čeprav ni vse v najboljšem redu, da smo prav v pretekli poslovni dobi dosegli začetek gradnje slovenskega šolskega centra, ki raste sredi Gorice in je to konkreten uspeh sodelovanja Slovenske skupnosti v petstrankarski koaliciji.

V nadaljevanju se je ponovno govorilo o upepeljevalniku pri Sovodnjah, ki je še vedno jabolko spora med strankami. SSK bo kot vedno zastopala interese tamkajšnjega prebivalstva in ne bo sprejela nobenega deželne načrta, ki bi tam predvideval postavitev novega upepeljevalnika.

Pokrajinski svet SSK je nadalje sklenil, da bo pokrajinski kongres slovenske stranke po možnosti v Sovodnjah odnosno v Gorici v nedeljo 19. marca z začetkom ob 15.30.

Srečanje goriških gledaliških skupin

V ponedeljek 20. februarja se je v Novi Gorici vršil strokovni posvet ob zaključku šestega srečanja goriških ljubiteljskih gledaliških skupin z obeh strani meje, ki ga je organizirala Zveza kulturnih organizacij iz Nove Gorice. Posvet je vodil Janez Povše, ki si je ogledal vse predstave, s katerimi so se skupine predstavile na srečanju. Skupno je sodelovalo šest skupin, razdeljenih v dve kategoriji in sicer mladinske in prave gledališke skupine.

V prvi je sodelovala srednja šola iz Nove Gorice z dvema predstavama ter gledališka skupina iz Gorice, v drugi pa gledališke družine iz Grgarja, Bilj in iz Štandreža. Mladinska skupina iz Gorice se je predstavila s poezijo Andreja Koka »Kamen molka«, v režiji Janeza Povšeta, člani PD »Štandrež« pa so uprizorili Nušičevo veselooigro »Kaj bodo rekli ljudje...?« v režiji Emila Aberška.

Na posvetu je prišla v ospredje pomembna vloga gledaliških skupin in potreba po krepitvi tega področja, ki ni dovolj razvito, čeprav je izredno pomembno za ohranitev kulturne tradicije na obeh

DUHOVNIJA SV. IVANA - GORICA vabi v četrtek 2. marca ob 20,30 na predavanje dr. Tarasa Kermaunerja

POGUM KRISTJANA V CIVILNI DRUŽBI

v četrtek 9. marca ob 20,30 pa na predavanje dr. Antona Trstenjaka

PSIHOLOŠKI VIDIKI PRELOMNIH ČASOV

Obe predavanji sta v Katoliškem domu v Gorici

strane meje. Treba bo posvečati tudi več pozornosti repertoarni politiki in krepiti sodelovanje med skupinami ob strokovni pomoči gledaliških režiserjev in animatorjev.

★

Krmin

Na sedežu krminske sekcije Krščanske demokracije so se sestali predstavniki tamkajšnje sekcije in SSK. Bila sta prisotna tudi pokrajinska tajnika obeh strank Grion in Terpin ter pokrajinska odbornika Panzera (DC) in Spacapan (SSK). Poleg ugotavljanja splošnega političnega stanja v Krminu zlasti glede na prisotnost slovenske manjšine je bila predmet razprave šolska problematika. Kot znano, je prav na pobudo SSK in DC bil osnovan sredi Krmina leta 1980 slovenski vrtec, ki je iz začetnega zasebnega značaja postal državen in sedaj lepo uspeva. Treba bo pa rešiti celostno ostale probleme šolskega in splošno kulturnega značaja.

LETOŠNJI POSTNI GOVORI NA RADIU TRST A

Petek 3. marca: Moji domači (Vital Vider, jezuit).

Torek 7. marca: Ali hočeš? (Miha Sekolovnik, kapucin).

Petek 10. marca: Trpljenje pravičnega (Stane Bešter, kapucin).

Govori so vsakič ob 16,45.

DAROVI

Za »Katol. dom«: N. N. 100.000; Z. Alojzija 100.000 lir.

Za »Katol. glase«: Tereza Knez, Števerjan 27.000; Milka Mužič 15.000; Z. Alojzija 75.000; Julka Brajnik, Štandrež v spomin na pok. župnika Marjana Komjanc 50.000 lir.

Za naše zavode: Alojzija Simsič 30.000 lir.

Za cerkev v Sovodnjah: Bavdaževi (Rim-Gorica-Trst) namesto cvetja na grob pok. župnika Marjana Komjanca 300.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Opčinah: Bavdaževi namesto cvetja na grob pok. dr. Draga Gantarja 100.000; Alma Pertot 50.000; Vojka in Maks Martinz in hčerini poroki 100.000; Don Markovigi 10.000; Marta Malalan v spomin na moža Leonarda 30.000; Dragica Malalan namesto cvetja na grob Francke Vidau 10.000 lir.

Za dela v Marijinem domu v Rojanu: Amelija in Leopold Pangos za 40-letnico poroke 100.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Ferlugih: Fani Ferluga namesto cvetja na grob Milke Cavicchioli 10.000; Bruno Chiacicchioli v spomin na mamo Milko 100.000 lir.

Za ljudski misijon v Trstu: Ljudmila Hrovatin 25.000; Ivanka Škerlavaj 50.000 lir.

Za Sv. goro: N. N. 30.000 lir.

Za popravila cerkve v Ricmanjih: druž. Pregarc 50.000; druž. Berdon-Sosič 150.000; druž. Strajn, Log 50.000; druž. Mikatovič, Log 20.000; Bruno Giovannini 10.000; Silvano Zulič 20.000; Rodella Eda 10.000; Lojzka Žuljan, Ricmanje 100.000; Cvetka in Ferdinand Kuret 100.000; Viktorija Žuljan v spomin pok. očeta Ivana 20.000; Marija Hrvatich 10.000; Milka Sartore 50.000; Matilda Gulič 100.000; Zdenka Lavrenčič 50.000; N. N. v spomin pok. Marije Stopar 60.000 lir.

Za misijone: Alojzija Simsič 30.000; Marija Markuža 50.000 lir.

Za slovenske misijonarje: druž. Bizjak 50.000 lir.

Vsem podpornikom našega lista Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Popravljamo: V dopisu Remota Devetaka »Sovodnje« v zadnji številki našega lista je bilo rečeno, da je sovođenska občina, katera je naročila raziskavo pri ustanovi iz Ispre, njene izsledke 19. januarja predložila v obliki ovadbe sodnji v Gorici. Dejansko pa je to storil Odbor proti upepeljevalniku, katerega predsednik je Andrej Fajet.

OBVESTILA

V župnijski dvorani v Doberdolu bo v soboto 4. marca ob 20,30 nastopil dramski odsek PD Štandrež z Nušičevo veselooigro »Kaj bodo rekli ljudje...?«

Redna mesečna seja ZSKP bo v ponedeljek 6. marca v Katol. domu v Gorici.

SSG - Trst uprizori v Kulturnem domu v Trstu v soboto 4. marca ob 20,30 Golonjevo komedijo »Krcmarica Mirandola«, v nedeljo 5. marca ob 20,30 pa Gogoljevo igro »Zemiteve«. — Isto gledališče bo izvedlo v sredo 8. marca ob 16. uri in v četrtek 9. marca Wildejevo komedijo »Važno je imenovati se Ernest« za red I oz. red H. — V Boljuncu v gledališču »F. Prešeren« bo igralka SSG Bogdana Bratuž v petek 3. marca ob 20,30 izvajala »Povest služkinje Zerline« avtorja Hermanna Brocha.

V Društvu slovenskih izobražencev v Trstu bo v ponedeljek 6. marca ob 20,30 predaval fotograf Vlastja Simončič o »150 let fotografije - prikaz zgodovine in razvoja«. Svoje izvajanje bo opremil z diapozitivi.

Slovensko stalno gledališče - Trst priredi v soboto 4. marca ob 20,30 v sodelovanju z Združenjem Italija-ZSSR nastop gledališča »Teater studio Jugozapadnaja-Moskva«.

Slovenska skupnost, sekcija Sv. Ivan - Lonjer - Katinaru vabi vse člane in prijatelje na občni zbor omenjene sekcije, ki bo v ponedeljek 6. marca v Marijinem domu, pri Sv. Ivanu v Trstu, ul. Brandesia 27/II z začetkom ob 20. uri.

IZŠEL JE

»PASTIRČEK«

ŠT. 6

Slovenski film TV in Video '88

4. FILM VIDEO MONITOR

Kulturni dom, Gorica
od 1. do 5. marca 1989

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in smrtnice 500 lir, k temu dodati 19 % IVA.

Letna naročnina, Italija Lir 40.000
Letna inozemstvo Lir 55.000
Zračna pošta inozemstvo Lir 85.000
Poštno čekovni račun: štev. 11234499

Odgovorni urednik: *msgr. Franc Močnik*
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo
List je bil registriran na goriškem sodišču
28. januarja 1949 pod št. 5

ZAHVALA

Ob izgubi našega dragega očeta in moža

Franca Tomsiča

se zahvaljujemo g. župniku Dragotinu Butkoviču za pogrebni obred in tolažilne besede, zdravniku dr. Marjanu Cijanju za vso skrb na domu ter vsem, ki so nam izrazili sožalje, darovali cvetje in v dobre namene, končno tudi vsem, ki so ga pospremili na zadnji poti.

Peč, 27. februarja 1989

Zalujoča družina

Vaš Hotel

34170 GORIZIA - GORICA (ITALY) - CORSO ITALIA, 63
TELEF. (0481) 82166/7/8 - TELEX 461154 PAL GO I